

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 192

• 1 Ekim / Cotmeh 2023

• Fiyatı / Biha: 25 TL

ARMENAK BAKIRCİYAN'IN SAVUNMASI

İÇİNDEKİLER

- 3 ARMENAK'A DAİR
- 6 ARMENAK BAKIRCIYAN'IN SAVUNMASI
- 37 YEŞİL HAT'TA NELER OLUYOR?

- 40 PİLE OLAYLARI
- 44 ANTİ EMPERYALİST – ANTİ FAŞİST
BİRLEŞİK CEPHE KURULDU!
- 47 ÇALIŞMALARDAN...

**BOLŞEVİK
PARTİZAN**

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: www.bolsevikparti.org
E-Mail: info@bolsevikparti.org

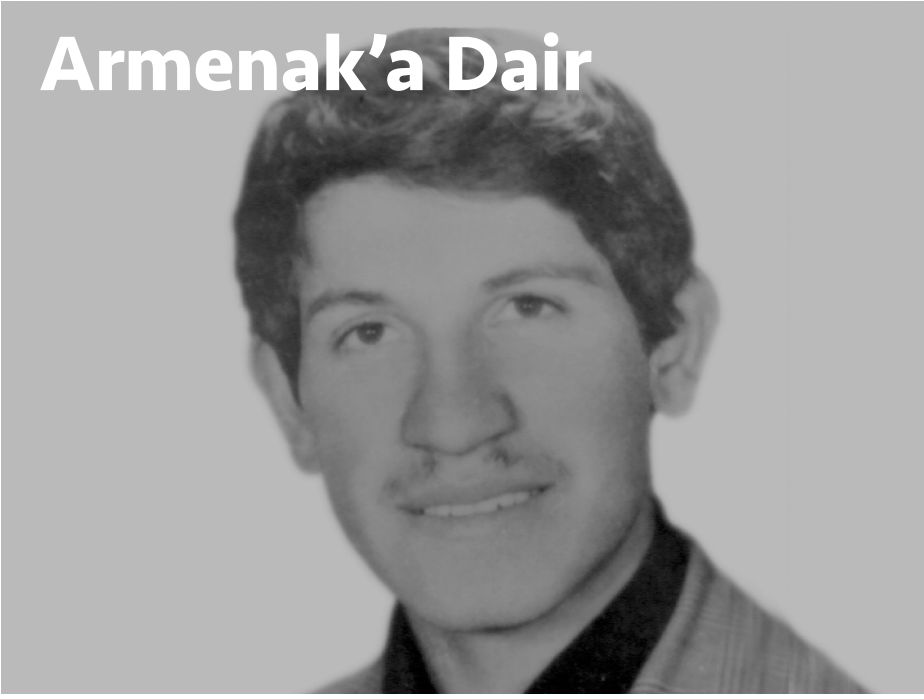
Fiyatı: 25 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır.
Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz.
Sosyal medya adreslerimiz:

Facebook:
www.facebook.com/bolsevikmucadele
www.facebook.com/cihan.yildiz

Twitter:
[@adal_tanya](https://twitter.com/adal_tanya)

Armenak'a Dair

Armenak (Orhan Bakır-Ohannes Bacırcıyan) 1953'te Amed'in "Gavur Mahallesi"nde yaşama gözlerini açtı. Armenak yedi kardeşin dördüncüsü idi. Babası Armenak küçücük çocukken evden ayrıldı. Yoksul bir yaşam sürdürdü.

İlkokulu Amed'de bitirdi. Ortaokul ve liseye gidebilmek için İstanbul'a gitti. Surp Haç Tibrevank Ermeni Lisesi'nin yatılı öğrencilerinden biri oldu. Hrant'la yolları ilk kez Tibrevank'ta keşişti. Hrant Malatya'dan Armenak ise Amed'den İstanbul'a gelmişti. Armenak, liseyi bitirdikten sonraki süreci savunmasında şöyle anlatıyor: *"Liseyi bitirdikten sonra 12 Mart darbesiyle hâkim sınıfların içindeki en gerici, en şoven, en zalim, en emperyalist uşağı faşist generaller çetesinin ilan ettiği sıkıyönetim şartlarında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne girdim.*

1975 Ağustos'unda, yani üniversitenin dördüncü sınıfına geldiğimde okulumu resmen olmasa da fiiliyatta terk ederek bağımsız ve

demokratik bir Türkiye kurma kavgasında halkımızın yürüttüğü mücadeleye aktif olarak var gücümle katılmaya çalıştım. Okulumu terk etmem, ülkemizin şu andaki konumuyla yakından ilgili olan kazandığım devrimci bilincin kaçınılmaz bir ürünüydü."

Armenak ile Hrant sürekli okudu, tartıştı ve süreç içerisinde TKP/ML'ye sempati duymaya başladılar. TKP/ML'ye sempati duymalarına rağmen, Ermeni Cemaati ile ilişkilerini sürdürdüler. Kuzey Kürdistan'da Ermenilerin izini sürmeye başladılar. Amaçları, Ermeni gençleri Surp Haç Tibrevank Ermeni Lisesi'ne getirmektir. Aynı zamanda, Ermeni kimliklerinin yok olmasına karşı da mücadele ediyorlardı. Mardin, Midyat ve Silopi'ye gittiler. Amed'li Ermeni din adamı Der Giragos, yolculuklarına yardımcı oldu.

1970'li yıllarda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Ermeni isimlerini kullanmanın zorluklarını pratik yaşamlarında gördüler. Onun için de 1972'de mahkemeye başvur-

Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır) mahkemede... (sağda)

dular ve isimlerini değiştirdiler. Hrant'ın deyimiyle devrimci mücadelede "artık sempatan noktasını aşmışlardı." Artık bir yol ayrımına gelmişlerdi. Armenak partisi tarafından örgütlenme faaliyetleri için Ege bölgesine gönderildi. Ege Bölgesi'nde sorumlu düzeyde çalıştı. İzmir dışında Uşak, Denizli, Manisa ve Ege köylerinde faaliyet yürüttü.

19 Şubat 1976'da, Yapı ve Kredi Bankası Çimentaş Şubesi hasılatına el koyanlar arasında Armenak ta vardı. Aynı bankanın Aksoy Şubesinin hasılatına el konulmasının tarihi de 9 Nisan 1976 idi. 15 Nisan 1976'da İzmir/Çamdibi semtinde, polistlerle yaşanan bir çatışma sonucunda yakalandı. Günlerce işkence ve kötü muameleye maruz kaldı. İşkencede yarası ile oynanması sonucu tek kolu sakat kaldı. İşkenceler sonucu kısmen çözüldü. Kolluk güçlerinin yazdığı ifadeleri okumadan altına imza attı.

Armenak yakalandıktan yedi ay sonra, DGM savcısı Ayhan Ulusoy tarafından 29 sayfalık iddianame düzenlendi. Yargılama İzmir İl. Ağır Ceza Mahkemesinde başladı. Yar-

gılama aşamasında, polis ifadesini reddetti. Siyasi savunma yaptı. Hüküm giyerek Buca hapisanesine konuldu. Armenak'ın yargılandığı davada toplam sanık sayısı yirmi idi.

Yoldaşları Armenak'ı hapisaneden kaçırmaya karar verdi. Bunun için bir planlama yapıldı. Armenak, dişlerinin rahatsızlığını öne sürerek hastaneye sevkini talep etti. 18 Ekim 1977'de Armenak, Ege Üniversitesi Hastanesi'nden kaçırıldı. Bu kaçırma eylemi sırasında çıkan çatışmada iki jandarma eri öldü. Armenak, kaçırılışından sonra İstanbul'a gitti. Deşifre olduğundan dolayı artık İstanbul'da kalması imkânsızdı. Derişim-Elazığ Bölgesi'ne gönderildi. Ali Ağa kod adıyla faaliyetlerini sürdürdü. 13 Mayıs 1980'de, Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde pusuya düşürülerek katledildi.

Bugün Armenak'a sahip çıkanların bir bölümünün, O'nu savunurken de öne çıkardıkları nokta Armenak'ın yiğitliği, korkusuzluğu ve kararlılığıdır! O'nun hataları üzerinde durulmamaktadır. Gereğesi ne olursa olsun Armenak'ın işkencede çözü-

mesi O'nun bir zaafidir. Armenak, Ermeni milliyetine mensup bir komünisttir. Ermeni milliyetine mensup olması, daha fazla işkence ve baskılara maruz kalmasının da bir nedenidir. Nitekim iddianameyi hazırlayan Ayhan Ulusoy, sanıkların hangi millettten olduğunu da yazmıştır.

Yazılan kitaplarda ve yazılarda, Armenak'a haksızlık yapıldığı vb. yazılmaktadır. Armenak'ın 1978'deki siyasi bilinç düzeyi ele alındığında O'na karşı delege seçimlerinde bir haksızlık söz konusudur. Ancak bu belli sayıda delegenin seçileceği her seçimde olabilir bir durumdur. TKP/ML 1973 yenilgisinden sonra, yeniden bir toparlama dönemi yaşadı. Toparlanma dönemi içerisinde parti bölündü. TKP/ML'nin merkezi birliği 1978 Şubat'ında yapılan Birinci Konferansla aşılmaya çalışıldı. Birinci konferanstan sonra da sancılı bir süreç yaşandı ve parti içerisinde görüş ayrılıkları şekillenmeye başladı. Bu dönemde Armenak'ın görüşlerinde de değişiklikler meydana geldi.

Armenak 1976'da ekte yayınladığımız belgede de görüleceği gibi mahkeme savunmasında "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunuyordu. Daha sonraki süreç içerisinde, parti içindeki tartışmalarda Mao'nun Marx, Engels, Lenin ve Stalin ile aynı düzeyde ele alınmayacağını savunma noktasına geldi. Armenak, TKP/ML Birinci Merkez Komitesi 7. Toplantısında alınan "içeride dönük çalışma esastır" görüşünü doğru buluyordu. O, 1957-1960 Moskova Deklarasyonlarının özünün modern revizyonist olduğunu, Mao'nun Stalin hakkındaki "eleştiriler"inin birçoğunun ispatsız iddia ve haksız eleştiriler olduğu görüşlerini de parti tartışmalarında savundu.

Şimdiye dek Armenak üzerine yazılan kitaplarda, belgelerden çok duyumlara dayanan tespitler vardır. Örneğin: Birinci MK'ya gelen 50 sayfalık bir yazının varlığı iddiası, Armenak'ın düşüncelerinin bilinçli olarak gizlendiği, Stalin üzerine yoğun bir ince-

leme yaptığı; o aralar çantasındaki defterlerin notlarla dolu olduğu vb. 35-38 yıl sonra, Armenak'la çalıştığını veya birlikte örgütlü olduğunu söyleyen kimilerinin duyumlarına dayanılarak bu iddialar ileri sürülmektedir. Olgu şudur:

Birinci Merkez Komitesi'nin belgeleri içinde yalnızca Olağanüstü Kongre'ye çağrı yapan kısa bir yazı vardır. Parti belgeleri içinde o dönemin MK'sına ulaşan herhangi bir Armenak yazısı yoktur.

O dönem Alt Bölge Komitesi'nde (ABK) yürütülen tartışmalarda Armenak'ın parti içinde Mao Zedung üzerine yürüten tartışmada, "Eğer bu tartışmada Mao Zedung konusunda getirilen eleştiriler doğru ise, onun 1957 sonrasının revizyonist olarak değerlendirilmesi gerekir" şeklinde bir görüş savunduğu o dönem MK'sına gelen bilgiler içinde vardır.

Ancak onun bu bağlamda kendi araştırması temelinde Mao'nun 1957'den sonra revizyonist olduğu değerlendirmesine vardığı, 50 sayfalık yazısı olduğu iddiası, belgelere dayalı bir iddia değildir.

Armenak yoldaş bir aziz değildi. O'nun da her komünist gibi kimi hataları ve eksiklikleri de vardı. O, âdeta kutsallaştırılarak komünistçe anılamaz. Bugün Armenak'la bir ilişkisi olanların bir bölümü O'nu âdeta kutsallaştırarak anarken, onunla ilişkisi olmayanların bir bölümü de onun anısını, mücadelesini sömürmeye çalışıyor. O'nun ardına sığınanların bir bölümü örgütlü mücadeleyi çoktan terk etmiş, ununu eleyip eleğini asmıştır. Armenak yoldaşı anmak demek; onun başlattığı kavgayı sürdürmek demektir. Armenak, birçok komünist, devrimci gibi savaştı, bu savaşta topırağa düştü. O, işçi sınıfının, tüm milliyetlerden emekçilerin yüreğine, bilincine gömüldü. Armenak mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

Aşağıda Armenak'ın, DGM savcısının 29 sayfalık iddianamesine karşı yaptığı savunmayı yayınlıyoruz.

ARMENAK BAKIRCIYAN'IN SAVUNMASI

II. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA İZMİR

Sayın başkan, sayın üyeler,

Tarih boyunca ezilenlerin ezenlere karşı yürüttükleri haklı mücadelenin günümüzdeki temsilcileri olarak bizler, 1976'nın 19 Şubat'ında Yapı ve Kredi Bankası Çimentaş şubesinin günlük hasılatına, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik etmeye çalışan TKP/ML'nin silahlı gücü TİKKO adına el koyduk. Yine bu haklı mücadelenin bir gereği olarak, 1976'nın 9 Nisan'ında da Yapı ve Kredi Bankası Aksoy şubesinin günlük hasılatının, biz TİKKO savaşçıları tarafından kamulaştırılması üzerine, İzmir Emniyet Toplum Polisi ve MİT bir dizi operasyona girişerek bu olayın sorumlularını bulmaya çalıştı!

9 Nisan'dan Mayıs ortalarına kadar sürdürülen operasyonlar sonucu yüzlerce kişi bu olay bahane edilerek gözaltına alındı. Ve günlerce karakollarda, nezarethanelerde süründürüldü. Basın her gün yüzlerce kişinin yakalandığını yazıyordu ama İzmir emniyeti kamuoyunun baskısı sonucu 64 kişinin gözaltına alındığını bildiriyordu. Bu resmi açıklamanın hemen ardından DGM savcılığı basına bir açıklama yapıyordu. Ve DGM'nin 18 kişiden haberdar olduğunu belirtmek zorunda kalıyordu. Yani polis yüzlerce kişiyi gözaltına alıyor ve günlerce yasa dışı bir şekilde bu kişilerin özgürlüklerini kısıtlarken, bu durumu faşist DGM'ye bildirmeye bile gerek görmüyordu. Bütün bunların sonucunda, emniyetin bu başarılı çalışmalarına bir de DGM'nin savcı ve hâkimleri de katılınca ortaya 20 sanıklı bir dava çıktı. Bu davanın adı hemen hemen tüm İzmir ve hatta Ege Bölgesi ve Türkiye'ye yabancı olmayan TİKKO davasıyla anıldı. TİKKO davası olarak anılması da olağandı. Çünkü 7 aydır sivil resmi tüm polisleriyle, DGM'si ve gerici basınıyla her gün kitlelere sesleniliyor ve şöyle deniliyordu: "Yurttaşlar, İzmir'in başarılı emniyet kuvvetleri yaptıkları çalışmalar sonucu düzenimizi yıkmaya çalışan 20 tane komünist militanı yakaladı. Hiç meraklanmayın, bu komünist militanlara DGM'miz yakında gerekli dersi verecektir."

Oysa gerçekler hiç te böyle değildi.

Çünkü 9 Nisan'daki kamulaştırma eylemine, dolayısıyla ve doğrudan katılan 3 TİKKO militanı yakalanmış ve bunun yanı sıra da olayla hiçbir ilgisi olmayan, sadece devrimci ve yurtsever oldukları için de tam 17 kişi yakalanarak bunlardan 11 devrimci tutuklanmıştır.

Gericiler gazetelerde çarşaf çarşaf yayınlanan, radyolarda isimleri okunan bir sürü kişi TİKKO üyesi olarak ilan edildi. Belirli bir işi, belirli bir evi ve ne yaptığı ortada olan bu kişiler evlerinden, iş yerlerinden polis ve MİT tarafından alınarak yakalandılar ve karşısına aldığı kişilerin dini ve felsefi fikirleriyle, sosyal yaşamları ile alay eden DGM yedek üyeliğince de tutuklandılar. İşte bütün bunlara başarılı operasyon denildi. Ve bu başarılı operasyonların

II. AĞIR CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA İZMİR.

ÜZÜ: SORGUMDUR.

Sayın başkan,sayın Üyeler,
Tarih boyunca ezilenlere ezenlere karşı yürüttükleri haklı mücade-
lenin günümüzdeki temsilcileri olarak bizler 1976'nın 19 Şubatında
Yapı ve Kredi Bankası,Çimentaş şubesinin günlük hasılatına Türkiye'nin
çeşitli milliyetlerden halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik et-
meye çalışan TKP/ML'in silahlı gücü TIKKO adına el koyduk.Yine bu hak-
lı mücadelenin bir gereği olarak,1976'nın 9 Nisan'ında da Yapı ve
Kredi Bankası,Aksoy şubesinin günlük hasılatının biz TIKKO savaşçılara
tarafından kamulaştırılması üzerine İzmir Emniyet,Toplum Polisi ve
MIT bir dizi operasyona girişerek bu olayın sorumlularını bulmaya ça-
lıştı.

9 Nisandan Mayıs ortalarına kadar sürdürülen operasyonlar sonucu
yüzlerce kişi bu olay bahane edilerek göz altına alındı.Ve günlerce
karokollarda,nezarethanelerde sürdürüldü.Basın hergün yüzlerce kişi-
nin yakalandığını yazıyordu,ama İzmir Emniyeti kamuoyunun baskısı son-
ucunda 64 kişinin gözaltına alındığını bildiriyordu.Bu resmi açıklama-
nın hemen ardından DGM savcılığı basına bir açıklama yapıyordu.Ve DGM'
nin 18 kişiden haberdar olduğunu belirtmek zorunda kalıyordu.Yani polis
yüzlerce kişiyi göz altına alıyor ve günlerce yasadışı bir şekilde
de bu kişilerin özgürlüklerini kısıtlarken,bu durumu faşist DGM'ye
bildirmeye bile gerek görmüyordu.Bütün bunların sonucunda Emniyetin
bu başarılı çalışmalarına birde DGM'lerinin savcı ve hakimlerde katıl-
ınca ortaya 20 sanıklı bir dava çıktı.Bu davanın adı hemen hemen tüm
İzmir ve hatta Ege bölgesi ve Türkiye'ye yabancı olmayan TIKKO dava-
sıyla anıldı.TIKKO davası olarak anılmasında olağandı Çünkü 7 aydır
sivil resmi tüm polisiye,DGM'oi ve gerici basınıyla hergün kitlelere
sesleniliyor ve böyle deniliyor."Yurttaşlar!İzmir'in başarılı Emni-
yet kuvvetleri yaptıkları çalışmalar sonucu düzenimizi yıkmaya çalış-
ılan 20 tane komünist militan yakaladı,hiç meraklanmayın,bu komünist
militanlara DGM'lerimiz yakında gerekli ders verecektir"

Oysa gerçekler hiçte böyle değildi.

Çünkü 9 Nisan'daki kamulaştırma eylemine dolayısıyla ve doğrudan
katılan 3 TIKKO militanı yakalanmış ve bunun yanı sıra da olayla hiç-
bir ilgisi olmayan,sadece devrimci ve yurtsever oldukları için de
tam 17 kişi yakalanarak bunlardan 11 devrimci tutuklanmıştır.

Gerici gazetelerde çarşaf çarşaf yayınlanan,radyolarda işlemleri
okunan birsürü kişi TIKKO Üyesi olarak ilan edildi.Belirli bir işi,
belirli bir evi ve ne yaptığı ortada olan bu kişiler evlerinden,iş-
yerlerinden polis ve MIT tarafından alınarak yakalandılar ve karşı-
sına aldığı kişilerin dini ve felsefi fikirleriyle,sosyal yaşamları
ile alay eden DGM'sinin yedek üyeliğine de tutuklandılar.İşte bütün
bunlara başarılı operasyon denildi.Ve bu başarılı operasyonların sa-
hplerine de bol bol müküfatlar verildi.Polisler komiserliğe,komser-
ler amirliğe,amirler de müdürlük payesine yükseltildi.Soruşturmanın
yapıldığı günlerde İzmir Emniyet müdürlüğüne içişleri Bakanlığın-
dan tebrikler ve takdir mektupları gelirken İzmir Valisi de yaralı bir
polis de hastahane ziyaret ederek onu alınından üzüyor ve vilayete
ayrılan 20 bin liralık çek mabuzunu bu polisin cebine koymayı un-
utmuyordu.

Günün koşulları içinde değerlendirildiğinde bütün bunlar olağan
gelişmelerdi.Çünkü Türkiye'deki en gerici ve en azılı,yeminli halk
düğmanı sömürücü sınıfların temsilcisi MC iktidarı politik amaç
ve istekleri için gerici emellerine haklı temeller hazırlama amacıyla
Ülkemizde bol sanıklı davalar istiyordu.

İşte bu gereği yerine getirebilmek için sivil ve resmi tüm emniyet
güçleri,DGM savcı ve hakimleri var güçleriyle çalıştılar ve bir TIKKO
davası yaratmayı başardılar.

Sayın başkan,sayın Üyeler

Haklı bir mücadelenin neferi olan bu davanın sanıklarından biri o-
larak ben TKP/ML'e bağlı TIKKO'nun bir Üyesi olarak emperyalistlerin

sahiplerine de bol bol mükâfatlar verildi. Polisler komiserliğe, komiserler amirliğe, amirlerde müdürlük payesine yükseltildi. Soruşturmanın yapıldığı günlerde İzmir Emniyet Müdürlüğüne, İçişleri Bakanlığında tebrikler ve takdir mektupları gelirken, İzmir Valisi de yaralı bir polisi hastanede ziyaret ederek onu alnından öpüyor ve vilayetçe ayarlanan 20 bin liralık çek makbuzunu bu polisin cebine koymayı unutmuyordu.

Günün koşulları içinde değerlendirildiğinde, bütün bunlar olağan gelişmelerdi. Çünkü Türkiye'deki en gerici ve en azılı, yeminli halk düşmanı sömürücü sınıfların temsilcisi MC iktidarı, politik amaç ve istekleri için gerici emellerine haklı temeller hazırlama amacıyla ülkemizde bol sanıklı davalar istiyordu.

İşte bu gereği yerine getirebilmek için sivil ve resmi tüm emniyet güçleri, DGM savcı ve hâkimleri var güçleriyle çalıştılar ve bir TİKKO davası yaratmayı başardılar.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Haklı bir mücadelenin neferi olan bu davanın sanıklarından biri olarak ben, TKP/ML'ye bağlı TİKKO'nun bir üyesi olarak emperyalistlerin işbirlikçileri komprador burjuvaların, top-
rak ağalarının gerici faşist diktatörlüklerini yıkıp yerine proletaryanın önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğünü kurmak için mücadele ettim. Ve bundan dolayı da, bugün diğer iki arkadaşım ile birlikte en ağır ceza hükmüyle, yani TCK'nın 146/1. maddesine muhalefet ettiğim iddiasıyla yargılanmam isteniyor. Bu maddeye göre hakkımızda "T.C. anayasasının tamamını tağyir ve tebdil veya ilgaya ve bu kanun ile teşekkül etmiş olan Büyük Millet Meclisini iskata veya vazifesini yapmaktan mene cebren teşebbüs etmek" gibi ciddi bir iddia var.

Bu iddianın dile getirildiği iddianamenin savcısı "sanıkların filine uyan T.C. kanunundaki hükümleri tetkik ettiğimizde" diyerek hakkımızda uygulanması istenilen ceza maddesindeki unsurları şöyle sıralıyor:

Suçun maddi unsuru,

1— Anayasanın tamamını veya bir kısmını bozma, değiştirme veya kaldırmaya zorla teşebbüs.

2— Anayasa ile teşekkül etmiş olan BMM'yi yok etme veya vazifesini yapmaktan önleme-
ye zorla teşebbüs etmektir.

Suçun manevi unsuru ise kasttır.

Bu iddiayı dinleyen hemen herkes burada ele alınan yargılamanın önemini kavramakta gecikmez ve iddia makamından, daha önemlisi sanık sandalyesine oturtulan bizlerden, bu davada ki olup bitenleri enine boyuna öğrenmek ister. Bu davadaki olup bitenlerin bizlerden öğrenmek istendiğini belirttim. Çünkü ülkemizde "hayali gizli örgütler, hayali sabotajlar, hayali banka soygunları" gibi iddianameler düzmede ciddi örnekler gösteren sıkıyönetim ve DGM'ler iddia makamlarının ne kadar ciddiye alınabileceği hemen herkesin malumudur. Bundan dolayı hemen her politik davada olduğu gibi bu davada da çoğu kişinin kafasında düğümlenen meseleleri aydınlatmak bizim gibi sanık sandalyesinde oturanların görevi olmaktadır.

Her şeyden önce hakkımızdaki iddialar gerçek midir? Ya da gerçekler nelerdir? Amacımız ve mücadelemiz nedir gibi bir dizi soruyu cevaplamak gerekir.

29 sayfalık iddianamenin savcısı bir yandan amaçlarımızı ve bu amaçlar uğrunda mücadele ve eylemlerimizi sahip olduğu burjuva ideolojisi ile hizmetinde olduğu hâkim sınıflar açısından mahkûm etmeye çalışırken, öte yandan bu açıdan bize yönelttiği bir sürü iddiasında anayasal ve hukuki temeller bulma gayreti ile hareket ederek iddianamesini kaleme

almış. Oysa politik bir dava olan bizlerin davasında tutarlı bir yargılamanın yapılabilmesi için verdiğimiz mücadeleyi ve nedenlerini, bizi bu mücadeleye sevk eden ekonomik ve siyasi şartları ele almak gerekir. İşte ben bu temelde uğrunda savaşmaya çalıştığım proletarya ideolojisi ile amaçlarımızın ve mücadelemizin üzerinde yükseldiği ülkemizin toplumsal, ekonomik-politik ve tarihsel şartları çerçevesinde iddianameye de cevap vererek sorunları aydınlatmaya çalışacağım.

İddianameyi hazırlayan savcı iddianamenin 7. sayfasında "sanıklardan Orhan Bakır, Feryal Sarıoğulları'nın örgütün Ege Bölgesi teşkilatını kurmakla görevlendirildikleri ve bu iş için 1975 yılının Ağustos ayı içinde İzmir'e gelerek İzmir ve Uşak'ta faaliyete geçtikleri, daha sonra bu faaliyetlerini bu bölgede temin ettikleri elemanlar ve İstanbul'dan getirdikleri örgüt mensubu kişilerce sürdürdükleri anlaşılmaktadır" demektedir.

Savcının benim ve Feryal arkadaşın örgütün Ege Bölgesi teşkilatını kurmakla görevlendirildiğimiz ve bu iş için 1975 yılının Ağustos ayı içinde İzmir'e gelerek İzmir ve Uşak'ta faaliyete geçtiğimiz iddiasına karşı, ben öncelikle şunları belirtmek isterim. Ben emperyalizmin, feodalizmin ve komprador kapitalizmin üçlü sömürsünün ve her türlü baskının altında inim inim inleyen, bunlar yetmezmiş gibi bir de Türk egemen sınıflarının ağır milli baskısına da maruz kalan bir ulusun yaşadığı bölgede yani Türkiye Kürdistan'ında doğdum. Halkımızın elindeki nimetlere göz koyan ve her gün bu nimetleri parça parça koparıp alan asalak bir canavardan başka bir şey olmayan işçilerin-köylülerin kafasında jandarma dipçığı, karakol dayacağı ve pahalılık, köylülerin sırtından çulu bile alan tahsildar ve rüşvetçi memur olarak şekillenen bir devletin ülkemizde hükmeden komprador burjuvalarla, toprak ağaları devletinin baskı ve zulmü altında yaşayan Güney Doğu'da, Diyarbakır halkının arasında geçti çocukluğum. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkları dâhil olmak üzere bütün dünya halkları gibi benim doğup büyüdüğüm yörenin halkının da yoksul, yoksul olduğu kadar yiğit ve fedakâr oluşu sonradan kazandığım devrimci bilincime ilk ve en büyük etken olmuştur.

İlkokulu bitirdikten sonra ortaokulu ve liseyi okumak üzere bir taraftan alabildiğine lüks ve şatafat içinde yaşayan zenginler, diğer tarafta gecekonducularda, ev denilen harabelerde kalan, alabildiğine yoksulluk içinde yaşayan insanların iç içe olduğu İstanbul'a geldim. Liseyi bitirdikten sonra 12 Mart darbesiyle hâkim sınıfların içindeki en gerici, en şoven, en zalim, en emperyalist uşağı faşist generaller çetesinin ilan ettiği sıkıyönetim şartlarında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne girdim.

1975 Ağustos'unda, yani üniversitenin dördüncü sınıfına geldiğimde okulumu resmen olmasa da fiiliyatta terk ederek bağımsız ve demokratik bir Türkiye kurma kavgasında halkımızın yürüttüğü mücadeleye aktif olarak var gücümle katılmaya çalıştım. Okulumu terk etmem, ülkemizin şu andaki konusuyla yakından ilgili olan kazandığım devrimci bilincin kaçınılmaz bir ürünüydü. Çünkü bugün benim tam 15 yılımı verdiğim ve daha nice gencin bu kadar yıl kendini adadıkları ülkemizdeki eğitim düzeni ele alındığında kolaylıkla şu tespitlerde bulunabiliriz.

Bugün iktisadi bakımdan kapitalist/emperyalist milletlerin yarı-sömürgesi durumunda olan yurdumuz, bir yandan hâlâ geniş ölçüde feodal üretim ilişkilerini bağrında bulunduran geri bir tarım ülkesi olma konumunu korurken, öte yandan siyasi ve askeri bakımdan başta ve esas olarak Amerikan emperyalizmi olmak üzere kapitalist-emperyalist ülkelere bağımlı durumdadır. Ülkemiz, ideolojik ve kültürel bakımdan da emperyalizmin tahakkümü altında bulunmaktadır. Ülkemiz ve toplumumuz, ideolojik bakımdan Amerikan emperyalizmine ve

onun uşığı olan diğer dünya gericilerinin dünyadaki bütün sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde var gücüyle yaymaya çalıştıkları “hür dünya”, “komünizmin esareti” vs. palavralarıyla propagandasını yürüttükleri ve emperyalizmin, emperyalist uşaklığı ve emperyalist tahakkümün savunuculuğunu yapan anti-komünizm ideolojisinin, kültürel bakımdan ise emperyalizmin, emperyalist sömürü ve tahakkümünü gizlemeyi amaçlayan, kitlelerin dikkatini sömürü ve baskılardan başka yönlere çeken, kitlelere sömürü ve baskı düzenine boyun eğmeyi, emperyalizmin sömürü, baskı ve tahakküm düzeninin modern köleleri olmayı öğütleyen kültürünün baskı ve tahakkümü altındadır. Ülkemizde bütün basın ve yayın kurumları, organları ve araçları, bütün eğitim kurumları ve programları, kültür ve sanat faaliyetleri emperyalist işbirlikçisi burjuvazinin ve toprak ağalarının kontrolündedir. Emperyalistler işbirlikçileri aracılığıyla ve Türkiye’de kurdukları “Amerikan Haber Merkezi”, “Amerikan Kültür Derneği”, “İngiliz ve Alman Kültür Dernekleri” ile yurdumuzda görevli “uzman”ları, “danışmanları”, “barış gönüllüleri” ile sürekli olarak emperyalist siyaseti, emperyalist baskı ve tahakkümü şirin gösteren propaganda yapıyorlar. Televizyonda CIA’nın halk düşmanı faaliyetlerini “kahramanlık” gibi gösteren macera filmleri oynatılıyor. Emperyalist ülkeler, ülkemizde açtıkları Avusturya Lisesi, Amerikan Kız Lisesi, Alman Lisesi, Fransız Kız Koleji gibi okullarda kendi emperyalist kültürüne göre eğitim yapmaktadırlar. ABD ve diğer emperyalistler, bütün bu yollarla komünizm düşmanlığını yaymaya, dünya halklarına karşı düşmanlık yaratmaya, bağımsızlık, demokrasi mücadelesini kösteklemeye çalışıyorlar.

Bugün ilkokulundan lisesine, lisesinden yüksek okuluna kadar ve üniversiteler de dâhil olmak üzere ülkemizdeki bütün eğitim kurumlarında emperyalistlerin işbirlikçileri, komparator burjuvalarla toprak ağalarının gerici düzenine köleler yetiştirilmeye çalışılmaktadır. Bu köleler gibi yetiştirilmeye çalışılan halk çocuklarına halk düşmanlığı aşılanmaktadır. “Fakirler tembel oldukları için fakir, zenginler ise çalıştıkları için zengindir”, başarı için her şey mubahtır” gibi teranelerle öğrencilerden sömürü, soygun, yağma ve talan düzeni gizlenilmek istenilmekte ve emperyalizmin yoz kültürü ve feodalizmin uyuşturuculuğuyla birleştirilerek bütün halk çocukları yozlaştırılmaya, kişiliklerini yitirerek ağalarla-patronlara bağlı sadık birer kul hâline getirilmeye çalışılmaktadır. İşte bu yüzden yoksul halkımız çoğu kez okuttukları zaman çocuklarının kendilerinden kopacağı ve kendilerine pek fayda vermeyeceği inancı içerisinde. Fakat yine aynı ana ve babalar “biz sürünüyoruz, bari çocuklarımız sürünmesin” diyerek gene de çocuklarını yukarıda anlatmaya çalıştığım kapitalizmin ve feodalizmin yoz kültürüne terk etme pahasına okullara yollamaktadır. Sömürü, soygun, yağma, talan düzeninde bugün halkımız sırf eğitim ve öğretim bahanesi altında bile insafsızca soyulmaktadır. Söz gelimi bu alanda oynanan oyunlara bir göz atarsak rahatlıkla şunu görürüz: Her köşede bir dersane açılmış. Bu dersaneler yüzbinlerce gencin milyonlarını cebeye indirmekte, her sınavda sınav soruları sınav öncesi ya bir avuç varlığının çocuklarına verilmekte ya da faşist kurumlara verilerek faşistlerin eğitim kurumlarına dolmasına katkıda bulunmaktadır. Bir de son günlerde, bu alanda oynanan faşist oyunlardan birini daha dile getirmek yerinde olacaktır sanırım. Bir süre önce yapılan öğretmen okulu sınavında, sınavlar faşistler tarafından sözlü yapılmış ve bu sınavlarda tamamen faşist militanların bu okullara girmesine yönelik faaliyette bulunulmuştur. Bu sınavlarda “Başbuğ nedir?”, “Başbuğ Türkeş’in doğum yılı”, Başbuğ Türkeş’in ilk ve son hanımının adı nedir?” gibi soruların sorulduğunu sanırım hepiniz gazetelerden okumuşsunuzdur.

İşte böylesi bir eğitim ve öğretim düzenine sahip olduğumuz yurdumuzda, ben de üni-

versiteye girdiğimde giderek bu okullarda halkıma yabancılaşacağımı, halka değil bir avuç sömürücüye hizmet edeceğimi kavradığımda, bu okullarda durmanın zaman kaybindan başka bir şeye yaramayacağını anladım. Üniversitede olduğum dönemde devrimci ve yurt-sever gençliğin yürüttüğü anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin de etkisinde kalarak işçi sınıfının patronlara karşı, köylülerin özgürlük ve toprak için ağalara karşı verdikleri mücadelelerle daha da yakından ilgilenmeye başladım. Ve bu ilginin kaçınılmaz sonucunda kısaca şu tespitte bulundum:

Ülkemizde Amerikan, Avrupa ve son zamanlarda Sovyet sosyal emperyalistleri bir avuç hainle işbirliği hâlinde halkımızın alın terini sömürüyor. Ülkemizin madenlerini, petrolle-rini, tütününü, pamuğunu... vb. kısacası ülkemizin bütün yer altı ve yer üstü zenginlikleri-ni yağma ediyordu. Emperyalizmin tahakkümü altında bir avuç burjuva ve toprak ağaları halkımız üzerinde çöreklenerek halkımızın kanını emiyordu. Ordusu, polisi, bürokrasisi ile komprador burjuvalarla toprak ağalarının devleti de bu sınıfların faşist diktatörlüğünü sağlayan bir baskı aracı olarak halkımıza zulüm ediyordu. Bütün bunlardan dolayı işsizlik, pahalılık ve sefalet her geçen gün daha çok artıyor, halk için hayat şartları her geçen gün dayanılmaz ve çekilmez bir hâl alıyordu.

Öte yandan bütün bunların neden olduğu sınıflar arası mücadele ülkemizde alabildiğine gelişmekte, sömürü ve yağma düzenine karşı, başta işçi sınıfı ve sanatkârlar örgütlenmekte ve mücadele vermektedirler.

İşçiler grev ve direnişlerle patronlara karşı mücadele ediyordu. Yoksul ve topraksız köy-lüler, toprak ve özgürlük mücadelesi için jandarma, ağa ve tefeci tüccar baskısına başkal-dırıyor. Gençlik halkın mücadelesinin yanında yer alıyor, memurlar, öğretmenler, esnaflar, sanatkârlar sömürüye ve yağmaya karşı direniyorlardı.

Kısacası, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı, emperyalizme, feodalizme ve kompra-dor kapitalistlerine karşı savaşıyordu. Türkiye halkının verdiği şehitler hep bunun içindi. Sö-mürünün, yağmanın, talanın, zulmün olmadığı bir düzen içindi bütün bu gençlerin ölümü.

Bir yanda emperyalistler, komprador kapitalistler, toprak ağaları ve bunların uşağı sivil, aydın gericiler diğer yandan halkımız.

Bir yanda devrim, öte yanda karşı devrim.

Bir yanda sömürü ve zulüm düzeni, diğer yanda demokrasi ve özgürlük.

İşte bunlar birbirleriyle uzlaşmaz zıtlardır. İşte bu zıtlar kavrandığında halkının ve dev-rimin sorumluluklarından kaçmak istemeyen bir kişi yukarıdaki saflardan birinde yer al-mak zorundadır. Çünkü gerçek hayatta seyirci olunamaz. Ve uzlaşmaz karşıtların olduğu bir toplumda, herkes bu karşıtlardan birinin safında yer alacaktır, eninde sonunda, istese de istemese de. Çünkü dünya proletaryasının ilk ve yüce önderi Marx'ın dediği gibi "insan bilincini tayin eden sosyal varlığıdır."

Sayın başkan, sayın üyeler,

İşte kısaca anlattığım bu nedenlerden dolayı, ben halkımın safında yer aldım. Devrim sa-fında yer aldım. 40 lira yevmiye ile 10 nüfusa bakan işçileri misin, bin lirayla bir yıl geçirmek zorunda kalan köylüleri misin, bu günün soğuk günlerinde evi ısınmayan, ışığı yanmayan, yarı aç-yarı tok halkımızın hayatını böylesi bir halkın yaşamıyla birleştiren ve onun kurtulu-şuna adayan, bunun için genç yaşlarda işkence tezgâhlarından geçirilerek hapishanelerde yıllarca yatırılan devrimcilerin safında yer aldım ben.

Kısacası yarı-feodal, yarı-sömürge bir ekonomik ve sosyal yapının egemen olduğu ül-

kemizde, bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu bir Türkiye için demokratik halk devrimi yolunda Türkiye halkına önderlik etmeye çalışan TKP/ML saflarında bu haklı mücadeleye bütün gücüyle katılmış bir TİKKO savaşçısı olmaya çalıştım.

İşte bu mücadele uğraşını verirken 1976'nın 15 Nisan'ında Çamdibi'nde polislerle yapılan bir çatışma sonucu yakalandım. Bir sürü işkenceden ve baskıdan geçtikten sonra yargılanmak üzere karşınızda bulunuyorum. Halkımızın haklı mücadelesi için yakalandığım ana kadar yaptıklarımın asla pişman olmadım. Ve yaşadığım müddetçe de pişman olmaya çağıyorum.

Çünkü bizler tarihin defalarca ispatladığı gibi, bütün dünya halklarının kurtuluşunun silahın namlusunda olduğunu kavramış devrimciler olarak demokratik halk devrimi yoluyla, demokratik halk diktatörlüğünü kurabilmenin büyük bir sabır ve azmi, eşsiz bir fedakârlık ve dayanıklılığı, bıkmadan, usanmadan ve yılmadan bir çalışmayı, yeterli bilgi, tecrübe ve yaratıcılığı, sağlam bir inançlılığı, kararlılığı gerektirdiğinin bilincindeyim. Çünkü ülkemizde demokratik halk devrimi, Çin'de Vietnam'daki gibi uzun süreli, dolambaçlı, çetin ve amansız bir mücadele olan Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşabilir. Halk Savaşı ise ancak halka önderlik eden sağlam ve kararlı bir komünist partisi önderliğinde yerine getirilebilir. Mao Zedung diyor ki; "Şu üç şey olmadan devrim yapmak mümkün değildir. Oportünizmden ve revizyonizmden arınmış doğru bir çizgi izleyen ve işçi köylü ittifakına dayanan halkın birleşik cephesi". Dünya halklarının kanları pahasına elde edilen evrensel tezin doğruluğunu yine dünya halklarının mücadeleleri her geçen gün daha da pekiştiriliyor. Bugün ülkemiz için de geçerlilikte olan bu evrensel tez devrimimizin en can alıcı noktasına parmak basmaktadır. İşte yoldaş İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın önderliğinde, işçilerin-köylülerin ve tüm halkımızın emperyalizme, feodalizme ve komprador kapitalizme karşı yürüttüğü mücadelenin bir ürünü olarak doğan sömürü, zulüm, soygun ve talan düzenini yerle bir ederek geleceğin bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu Türkiye'sini getirecek olan demokratik halk devrimi mücadelesine önderlik etme amacıyla partimiz TKP/ML, bu evrensel tezin gereği olarak kuruldu. Yine TİKKO'da partimizin emrinde ve yönetiminde devrimimizin askeri ve siyasi görevlerini yerine getirmekle görevli geleceğin halk ordusunun ilk nüvelerini teşkil ederek halkımızın silahlı gücünü oluşturmak amacıyla kurulmuştur. Partimiz TKP/ML ve TİKKO, 12 Mart faşist diktatörlüğünün en azgın döneminde Marksizm-Leninizm'in yüce bayrağını her türlü sağ ve sol sapmaya karşı yükselterek silahlı halk savaşının kıvılcımlarını tutuşturmak için ülkemizin çeşitli bölgelerinde faaliyete geçti. Bu faaliyetlerini Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesinin yol göstericiliği doğrultusunda yürütmeye çalıştı, bu yüzden eylemler koydu. 1972 sonlarıyla, 1973 başlarında devrimle karşı devrim arasındaki mücadele de yenildi. Yenilgi süreci içerisinde hareketimiz, Türkiye halklarının komünist önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşı kaybetti, yine bu mücadele de ALİ HAYDAR YILDIZ, AHMET MUHARREM ÇİÇEK, MERAL YAKAR yoldaşlar da can verdiler.

Halk savaşında zaferler kadar yenilgiler de doğaldır. Ve yenilginin bağrında zafer tohumlarının yaşandığının bilincinde olan hareketimiz, savaşmak, başarısızlığa uğramak, yine savaşmak başarısızlığa uğramak, zafere ulaşana kadar böyle davranmak doğru ilkesine sıkı sıkı sarılarak yeniden partimizi ve ordumuzu inşa etmeye çalıştık. Bu inşa döneminin 1975 yaz başlangıcında, ben de bir arkadaş vasıtasıyla TİKKO saflarına katıldım. Ve Savcı Ayhan Ulusoy'un da iddianamede belirttiği gibi 1975 Ağustos'unda Feryal arkadaşla birlikte İzmir'e geldim. Ama savcının iddia ettiği gibi Ege Bölgesi teşkilatını kurmakla görevlendirilmediği-

miz gibi, faaliyet sahamız içine Uşak şehri de dâhil değildi. Eğer böyle bir görevle yani “örgütün Ege Bölgesi teşkilatını kurmakla” görevlendirilseydik, bunu seve seve kabullenirdik, niye kabul etmeyelim ki sürekli olarak “baş koyduk gönül verdik bu kavgaya” diyorsak, kim bilir belki de savcı cezalarımızı ağırlaştırmak hesabıyla bu tür bir iddiayı öne sürmüş olabilir. Oysa hani bu yönde bir delili mesela herhangi bir sanığın bu konudaki bir beyanı gibi bir şeyler olsaydı, yine hak verebilirdik sayın savcımıza bu yalanı için. Kendileri de her nedense, ifadelerimize böyle bir şey ya da bu anlama gelebilecek bir şey yazmamışlar ya da yazmayı unutmuşlar ki iddianamede düzeltme yoluna gitmişler. 1975 yılının Ağustos ayı içerisinde başlayan İzmir’deki örgütsel faaliyetimiz belirli bir seviyeye gelmeden 1976 Nisan’ında ben de dâhil üç militanın yakalanması, iki militanın açığa çıkmasıyla bu bölgede geçici bir darbe yedi. Bilindiği gibi Şubat ve Nisan’daki kamulaştırma eylemlerimiz bu darbenin yenmesine neden olan en büyük etkenlerdir. Bizler geleceğin bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu Türkiye’sini kurmak üzere demokratik halk devrimi kavgasında örgütsel ihtiyaçlarımızı, özellikle silah araç ve gereçlerimizi karşılamak için bu iki bankanın hasılatını kamulaştırdık. Bu bankalar, emperyalistlerle işbirliği yaparak ülkemizi illiğine kadar sömüren, komprador büyük burjuvalarla-toprak ağalarının bankası olduğu için büyük para babalarının bankası olduğu için, ülkemizi soyup soğana çevirenlerin kredi mekanizmasını oluşturduğu için, kırsal alanda tefeci-tüccarları destekleyerek halkımızın büyük çoğunluğunu oluşturan köylüler üzerindeki sömürüyü azgınlıktırdığı için, kısacası sömürü ve soygun düzeninin dayanaklarından biri olan sermayenin bir parçasını oluşturduğu için, bizler bu bankaların hasılatına el koymayı doğru bulduk ve buluyoruz. Çünkü işte bütün bu gerçekler bizim açımızdan hedeflerimizin doğruluğunun bir göstergesi olduğu gibi, öte yandan örgütsel araç ve gereçlerimizi sağlayabilmemizin zorunluluğu da vardı üstelik. Ama aynı zamanda bizler, sadece bu tür eylemlerle devrimi gerçekleştirebileceğimizi de hiçbir zaman ummadık ve ummuyoruz. Bizler, bu eylemleri amaç olarak değil, tersine amaçlarımızı gerçekleştirebilmemiz için yararlanacağımız araçlardan biri olarak kabul ettik. Ve her zamanda böyle kabul ederiz. Ben 9 Nisan’daki eylemden 6 gün sonra, yani 15 Nisan 1976 günü öğleden sonra Zafer arkadaşla beraber Şeniz’in evine gittik. Ama bu savcının iddia ettiği gibi “örgüt mensuplarının bazılarının yakalanması üzerine kopan irtibatı tesis etmek için” değildi. Zafer arkadaş, Şeniz’i görmek için onun evine gitmesi gerekiyordu. Ben de tesadüfen onun yanında bulunduğum için beraberce Şeniz’in evine gittik. Zaten Zafer ortaklaşma çalışmaları gereği, sürekli olarak Şeniz’in evine gidiyormuş. Savcı iddianamesinde bu olayı epeyce çarpıtarak allayıp pullamış ve bu olayı örgütsel bir olay niteliğine sokmaya çalışarak şunları da eklemeyi unutmamış: “Zafer’in içeriye girip Orhan’ın sokakta beklediği sırada, burada görevlendirilen polis memurları tarafından hüviyet sorulması üzerine Orhan’ın kaçmak istediği”. Evet, ben Zafer’i sokakta bekledim ama bu o evin yabancısı olduğum içindi. Ne Şeniz’in annesi, ne o ev sakinlerinden kimse beni tanııyordu. Ben de bu yüzden içeriye girmedim. Eve giren Zafer’i kapıda beklemeyi daha doğru buldum. “Polis memurlarının benden hüviyet sormasına” gelince: Bu askeri savcının sivil ve resmi emniyet güçleriyle işbirliğinin kaçınılmaz ürünü olan büyük bir yalandan başka bir şey değildir. Polisler, benden hüviyet falan sormuş değildir. Onlar doğrudan doğruya üzerime atılarak beni yakalamak istediler. Ben de buna karşı direndim. Ve Zafer arkadaşın kaçması için bizzat kendim “faşistler”, “katiller” diye bağırdım. Çünkü Zafer kaçtıktan sonra, ben kaçmayı hesaplıyordum. Tahminen birkaç dakika sonra Zafer evden çıkmış ve polislerle boğuştuğumuz için karmakarışık bir insan yığını hâline gelen toplu-

luğa ateş açmıştı. Polislerin vurulması için açılan bu ateş sonucu benle polislerden biri yaralanmıştık. Zafer daha sonra da mermisi bittiği için kaçmış herhâlde. Polisler beni yakalayıp hazırladıkları bir arabaya sokmaya çalışırken, tekrar ellerinden kurtularak kaçtım. Ancak arkamdan açılan 6-7 el ateşten bir veya ikisi isabet ettiğinden vurularak düştüm. Böylelikle yakalanmış oldum. Savcı her nedense benim ikinci kez polisler tarafından ayaklarımdan değil de kol veya omuzumdan vurulmamdan bahsetmiyor iddianamede. Bunu polislerin gizleme ve örtbas etmeye çalışarak onları masum göstermek amacıyla yapmış olabilir. Olay yerinde ele geçen naylon çantadaki silah ve mermiler de bana aitti. Silahı belime takmamamın tek sebebi de böyle bir olayı beklemediğimdendi. İşte yakalanmam olayı kısaca bu anlattığım gibi olmuştur.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Az önce halk savaşında zaferler kadar yenilgilerin de doğal olduğunu ve yenilgilerin bağrında zafer tohumlarını taşıdığını belirttim. Nisan 1976'da karşı devrimin eline geçmemizle, TİKKO'nun bir parçasını oluşturan bizlerde, çeşitli eksik ve hatalarımızdan dolayı başarısız bir eylem sonucu geçici bir darbe yemiş olduk. Biz halk savaşçıları, daha büyük zaferler kazanmak için yaptığımız her hatadan ve düştüğümüz her yenilgiden dersler çıkarırız. Ve bizler bu yenilgimizden de büyük dersler çıkararak yolumuzda ilerlemeye, var gücümüzle devam etmeye çalışacağız.

Nasıl ki TKP/ML'nin ilk yenilgisi TKP/ML ve önderliğini yapmaya çalıştığı Türkiye halkının mücadelesini durdurmadıysa, mücadele yolunda gidenlerin daha kararlı ve azimli olmasını sağladıysa, bizim bu noktada ki başarısızlığımızda mücadelemizi durduramayacak ve azmimizi daha da pekiştirecektir.

Çünkü bizler yaşadığımız müddetçe yoldaşlarımızın ve bütün yurtseverlerin emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, eşsiz fedakârlık ve kararlılık ruhuyla verdikleri mücadeleyi yürütmekle görevliyiz. Ve işte bu mücadelenin bir gereği olarak da silahlı mücadeleden yana olduğumuzu belirtiyoruz. Çünkü bizi bu yola bizzat hayatın kendisi zorlamaktadır. Çünkü ülkemize egemen olan emperyalistlerin işbirlikçileri, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının silaha, katliama, baskı ve teröre başvurmadığı bir gün bile düşünülemez. Ve bütün tarih bize soyguncuların, zalimlerin, sömürücülerin kendi düzenlerini gönül rızasıyla terk etmeyeceklerini, onların halk yığınlarının en ufak bir başkaldırışı karşısında zulmü, her türlü vahşet ve işkenceyi kendilerine bayrak edindiğini göstermemiş midir?

Bugün ülkemizde emperyalistlerin işbirlikçileri, ordusu ve polisiyle MİT ve faşist komandolarıyla özellikle grevlerde, direnişlerde, boykotlarda, mitinglerde, toprak işgallerinde, genellikle de hemen her yerde halkımıza saldırıyor ve amansızca zulüm ediyorsa, karakollarda işkenceler uygulanıyor, işkencehanelerde devrimciler ölüyorsa eğer işte bütün bunlar egemen sınıfların kurdukları, faşist diktatörlük yoluyla zulüm ve baskı politikasını halkın üzerinde nasıl vahşice uyguladıklarını gösterir. Esas olarak ta bu durum günümüze kadar gelen, sınıflı toplumlarda ezenlerin ezilenler üzerinde kurdukları sınıf hâkimiyeti gerçeğinin ülkemizdeki yansımasından başka bir şey değildir. Bilindiği üzere yeryüzünde sınıfların ortaya çıkmasıyla oluşan sınıflı toplumların en belirgin özelliği, bu toplumların bitmez tükenmez sınıf mücadelelerine sahne olmalarıdır. Bu mücadelenin bir gereği olarak da bugüne dek ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesi ideolojik ve ekonomik alanda yükselmiş ve politik kavgası bu sınıf mücadelesinin temel taşı olmuştur.

İşte bu temel gerekçelerden hareketle, ülkemizin bugününe bakıldığında görülen şudur

ki:

Bugün ülkemizde bir avuç burjuvalarla-toprak ağalarının geniş halk kitleleri üzerinde tahakkümü hüküm sürmektedir. Mevcut devlet mekanizmasında bu tahakkümün her uygulama aleti olarak bürokrasisi ve ordusuyla nasıl bir baskı aracı olduğu gün gibi ortadadır.

Bu bir avuç işbirlikçi vasıtasıyla ülkemiz dünya halklarının baş düşmanlarından biri olan ABD emperyalizmine ekonomik, askeri ve kültürel alanın bağımlı olduğu için yarı-sömürge bir ülke durumundadır. Bugün yine bir avuç işbirlikçi ve bir avuç sosyal faşistin gayretiyle ülkemiz dünya halklarının öteki baş düşmanı Sovyet sosyal emperyalizminin pençesine düşme tehlikesiyle de karşı karşıya gelmiş bulunmaktadır.

Halkımızın yıllardır bu bir avuç işbirlikçiyle efendileri emperyalistlere karşı verdiği mücadelede sömürü ve zulüm çarkını bir türlü kavramamış, buna karşın halkın her gelişen mücadelesine gerici egemen sınıflar şiddetle karşılık vermişler ve egemenliklerini de bu şiddetle dayanarak sürdürmüşlerdir. Denilebilir ki Türkiye halkı yıllardır, faşist diktatörlüklerin pençesinden kurtulamadığı gibi hangi ad ve örtüyle ortaya çıkarsa çıksın faşist diktatörlük kendisinden önceki faşist diktatörlüğü aratmayacak bir şekilde, esas olarak sahip olduğu devlet iktidarı sayesinde, resmi ve sivil faşist güçlerle halka kurşun yağdırmış ve kan kusturmuştur.

Söz gelimi bugünkü MC faşist diktatörlüğüyle, daha dünün döktüğü kanları bile kurumayan 12 Mart faşist diktatörlüğü arasında özü itibarıyla hiçbir fark yoktur. 12 Mart faşizmi egemen sınıfların içine düştükleri ekonomik, siyasi çıkmaz ve halkın gelişen mücadelesi sonucu gerilemek zorunda kaldı. Bugün MC faşizminin ise, yine aynı nedenlerden dolayı gittikçe nasıl yoğunlaştığına, bunun bir ürünü olarak ta bir dizi yeni baskı ve zulüm yasalarını nasıl getirmeye uğraştığına hemen herkes tanık olmaktadır. Ve özellikle de son zamanlarda, 12 Mart faşizminin ürünü olan sıkıyönetim mahkemelerinin varlığını sürdürmesinden dolayı, bu mahkemelerin yerine adapta edilen DGM mahkemeleri yasaının yeniden çıkarılması için nasıl çaba harcadığı da yine herkesçe bilinmektedir.

Yani daha dün bizim nezdimize halkımızı yargılamak isteyen, bunun bir ürünü olarak ta hazırladığı iddianamede bir sürü hayali suçlamalara dahi başvurmaktan çekinmeyen iktidarın azimli bir memuru, bu savcının ve onun gibilerinin mahkemesi olan bu mahkemeler tekrar yasallaştırılmak istendi.

Esasında soruna bu açıdan bakıldığında, ülkemizde 12 Mart faşistlerinin emrindeki DGM'lerin tarihi savcıların ismarlama ve hayallere dayalı suçlamalarıyla sanıkların gerçekleri aramızdaki mücadelenin tarihidir.

Ve her defasında gerçekler sanıkların lehine olmasına rağmen uygulamalar savcıların, daha doğrusu emrinde buldukları faşistlerin isteklerine göre olmuştur. Peki, ama bu uygulamaların sonucunda ne oldu? Darağaçlarına yollanan devrimciler tarihi, halk kahramanlar listesinde yer almadı mı? Yıllar boyu hapis cezasına çarptırılan devrimciler halkımızca şükranla anılmıyor mu? Ama devrimcileri darağaçlarına yollayan ya da ömür boyu hapis cezası verenlerin adları anıldığında, o adların başında ya katiller ya faşistler ya da kahrolsun deyiminin de birlikte kullanılması halkımızca benimsenir hâlde gelmedi mi?

Sayın başkan, sayın üyeler,

Sıkıyönetim ve DGM'ler de yargılanmak istenenler sadece ve sadece darağaçlarına, hapisanelere yollanan devrimciler olmamışlardır. Örneğin bu davayla ilgili hazırlanan iddianameyle yargılanmak istenen sadece ve sadece demokratik halk diktatörlüğü için gerici

düzeni yıkmaya çalışan ben ve iki arkadaşım değildir. Bu iddianameyle yargılanmak istenen devrimcilerdir, yurtseverlerdir, işçi ve köylülerdir, kısacası halkımızdır. Çünkü çöküşe doğru gittikçe daha da azgınlaşan ABD emperyalizminin işbirlikçilerinden oluşan, bu yüzden de bağlı olduğu emperyalist devletin karakteri gereğiyle ittifak ettiği feodal gericiliğin varlığından dolayı halka azgınca saldıran ve zulüm eden bu faşist diktatörlük halkımızın en azılı düşmanlarının temsilcisidir. Bu diktatörlüğün baskı ve terörünü uygulama aracı olan DGM'ler de doğaldır ki iktidarın politikasını uygulamaya çalışan bir kurum olacaktı, yine doğaldır ki bu iddianamenin savcısını da hazırladığı iddianamenin hizmetinde olduğu egemen sınıfların ideolojisine, politikasına uygun olarak hazırlayacaktı.

Ve bu iddianame günümüzdeki olup bitenlerle iç içe ele alındığında, açıkça görülecektir ki bu iddianamenin hazırlanışında esas olarak bazı etmenler temel taşı olmuştur.

Öncelikle şunu belirtmem doğru olur sanırım yerinde olacaktır. Bir mahkemenin gerek yargılama ve gerekse alacağı kararlarda her zaman tartışılmaz bir şekilde zamanın hâkim güçlerinin ve politik olarak etkin olan eğilimlerin baskısında kalacağı muhakkaktır. Bizi yargılamak isteyen DGM'nin de tek yanlı olarak iktidara olan siyasi bağımlılığını bir yana bıraksak bile mutlak iktidarı garantilemek için MC'nin büyük çaba sarf ettiği ya da yerli Hitler taslağı, Türkeş faşistlerinin her tarafta cirit attığı ve bütün anti-faşist güçleri tehdit ettiği, günümüz şartlarından bağımsız hareket etmeyeceği kesin gibi bir şey.

Bu davanın DGM'de ele alınmaya başladığı günlerde, bu davayla yakından ilgili olarak egemen sınıfların ve uşaklarının yürüttükleri bir kampanya vardı. Bu kampanya, başta Başbakan Süleyman Demirel olmak üzere tüm hükümetçe, TRT'de, gerici gazetelerce ve DGM'de koro hâlinde, sömürü düzeninin devamı için halkın yükselen mücadelesini ezme gayretiyle ve emekçi halkı ezip sindirme naralarıyla yürütülmeye çalışıldı. İşte egemen sınıflar halkımızı ve onun önderlerini ezmek amacıyla 12 Mart faşist diktatörlüğünde olduğu gibi, yeni ve kanlı bir saldırının zeminini hazırlayarak ve bu iş için açılacak kampanya aracılığıyla, terör ve ihbar havası içinde faşist DGM'leri ve benzeri tasarımlara haklılık kazandırmaya çalıştılar. Bunun için de bol bol silahlı kanlı çatışmalardan, silahlı kuvvetlere saldırıdan, anarşi yuvalarının basılmasından dem vurdular. Ve hâlâ da dem vurmaya devam ediyorlar. Hatta faşistler, bu çirkin emelleri için işi o kadar ileriye götürdüler ki, yalan ve iftiralarla kargaların bile güleceği iddialar öne sürdüler. Bunun en güzel örneğini de Ankara DGM savcısı verdi. "Biz bir tek Türk'ün saçının bir teline bütün bir canı kurban edecek milli devleti" amacıyla olup "dünyanın neresinde bir Türk varsa bizim tabii hudutlarımızda oradan başlar" diyen MHP aleyhinde soruşturmanın sürdüğü ve yurt içinde yasa dışı eylemleri üzerinde durulduğu bir ortamda dikkatleri dağıtmak için hiçbir delile sahip olmadan mahiyeti de belli olmayan ya da MİT'in düzmece raporlarına dayanılarak iddia edilebilecek bir iftiradan öteye gitmeyen Ankara DGM savcısının açıklamasını beraberce dinleyelim: "Yasa dışı örgütler Türkiye'yi 10 halk cumhuriyetine bölmek istiyor." İşte böyle diyor Savcı Ayhan Ulusoy'un meslektaşısı Ankara DGM savcısı. Ankara DGM savcısı ve onun gibilere şunu sormak gerekir. Geçmişte 12 Mart'ta tezgâhladıkları sabotajları, yakaladıkları suçsuz kişiler için silah olarak kullanmak istemediler mi? Ama bu silah sonunda geri teperek kendilerini vurmamı?

Bilindiği gibi 12 Mart faşizmi döneminde hazırlanan bir provokasyonun gereği olarak NATO'nun jandarmalığını yapan Türk ordusunun genel başkanlığı 1. Ordu ve Sıkıyönetim komutanlığına "Komünistler gençlerinizi nasıl aldatıyorlar?" adlı bir kitap yayınladı. Kitapta "... Kültür Sarayı'nın yakılması 400.000 TL'ye satın alınan 10 kişi kadar aldatılmış,

beyni yıkanmış işçilerle gerçekleştirilmiştir” denildi. Ama sabotaj davasının sonunda yu-kardaki alıntıların sahiplerinin halk düşmanı olmaları bir yana gerçek birer yalancı ve iftiracı oldukları da ortaya çıkmadı mı?

Ulusları ve halkları birbirine düşman edenlerin, marksist-leninistlere sadece ve sadece kendilerini yaralar. Son elli yıldır Kürt milleti üzerine milli baskı uygulayarak düşmanlık yaratan Türk hâkim sınıfları ve onların efendileri emperyalistlerdir. Irak'ta Kürt ulusunu kat-ledenler, sosyal emperyalistlerle Iraklı işbirlikçileridir. Kıbrıs'ta iki ulusu birbirine kırdırtan yine emperyalistler, sosyal emperyalistler ve onların uşaklarıdır. Bütün bu gerçekler gün gibi ortadadır. “BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİNİZ” sloganının gerçek savunucuları olan komünistlerin Türkiye'yi 10 parçaya bölme istekleri olamaz. Dün-ya çapında sosyalizmin kazandığı prestij karşısında ne yapacağını şaşırın burjuvazi, çareyi ikiyüzlülük ve bezirganca tutumda buluyor. Onun içindir ki marksist-leninistlere, enternas-yonalist oldukları için en çok saldıran gericilik bugün gariptir ki marksist-leninistleri bölü-cülükle suçlamaktadır.

Geçmiş ve bugün bize, İtalya'da, Almanya'da ve tüm dünyada olduğu gibi, bütün dünya faşistlerinin kendi emelleri için çeşitli biçimlerde kullandıkları taktiklerin Türkiye'de de uy-gulanılmaya çalışıldığını göstermiştir. Mesela MHP'nin kendine kılavuz ettiği Hitler faşizmi de Nazi Almanya'sının “Alman karşı devrimin düğün mumu Almanya Cumhuriyeti'nin ise ölüm döşeği mumu olan Reichstag yangını” çıkarmıştı. Yine faşist MHP komandolarının kendilerine örnek aldıkları aynı Almanya'nın SS'leri de bugün Almanya bizimdir yarın bütün dünya bizim olacaktır diye şarkı söylüyordular, onlar kendilerini yenilmez sanıyordular. Di-ğer taraftan cumhuriyetçi devlet adamlarını kurşuna dizilen katiller ve sağcılar verdikleri gizli ölüm kararlarını yerine getiren cellatlar ya bulunamamış olarak kalıyor ya da gülünç denecek kadar küçük cezalara çarptırılıyordu. İşte Nazi Almanya'sının bu durumuyla gü-nümüz Türkiye'si arasında bu açıdan tam bir uyum sağlanmıştır bugün. Ve verdiğimiz ör-neklerde de görüldüğü gibi taktiklerin birisi de faşizmin karşısına engel olarak dikildiği için devrimci, yurtsever ve demokratik güçleri tertip ve provokasyonlarla ezmektir.

Ülkemizdeki geniş halk kitlelerinin gelişen muhalefetine rağmen iktidarlarının devamını isteyen, bunun bir parçası olarak da Anayasa Mahkemesi kararına göre kapanması ge-reken DGM'lerin devamını isteyen faşist MC'nin bu mahkemelerin kapanma tarihi olan 11 Ekim'den önce paçaları tutuşturduğundan meclisleri toplayarak tekrar DGM'lerin kanununu çıkarmak için ne kadar çaba sarf ettiğine hepimiz şahit olduk. Bir süre öncesine kadar her tarafı kasıp kavuran burjuvaziye ve gericiliğe büyük korku salan işçilerin grevi, direnişi, öğ-rencilerin boykotu, devrimci demokrat kuruluşların bütün tepkilerine rağmen DGM'leri niye çıkarılmak istendi?

Çünkü DGM'leri egemen sınıfların sömürü ve zulüm düzenini sürdürebilmek, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırabilmek için kurdukları faşist kurumlardan biriydi. Çünkü DGM'yi yurtsever, devrimci demokrat kitlelerin ABD emperyalizmine, SS emperyalizmine, ABD emperyalizminin uzantısı faşist diktatörlüğü ve revizyonistlere karşı mücadele edenleri, vatan haini sayarak halkın gözünden düşürmek için, demokratik halk devrimi için mücadele edenleri ölüm ve yıllarca süren ağır cezalarla cezalandırıp ülkemiz-deki sınıf kavgasını yasaklamak için tekrar çıkarmak istediler.

Faşistler işçileri iliklerine kadar sömürebilmek, yoksul köylülerin ellerindeki bir avuç va-rını yoğunu alabilmek, Kürt milli mücadelesini bastırabilmek, küçük üreticilerin ürünlerini

gasp etmek, egemen sınıflara uşaklık etmek istemeyen öğretmenleri, memur ve aydınları baskı altında tutmak, faşist komandalara karşı mücadele eden öğrencileri yıldırma, kısacası haklarını koruyabilmek için örgütlenen halkı, ülkemizin bağımsızlığı için iki süper güce karşı mücadele verenleri, yoksulluğa, zulme ve sömürüye karşı mücadele edenleri yargılamak için DGM'lerini yaşatmak istediler.

Bunun içindir ki, 1965 yılından beri "Bu anayasa ile Türkiye yönetilemez" diyen Demirel son günlerde "DGM'lerin ayakta kalması bir anayasa emridir. Bu bakımdan DGM'lere karşı çıkmak anayasaya karşı çıkmak" demektir diye bas bas bağırdı.

Bunun içindir ki, işverenler Demirel'le gizli toplantılar tertiplerken DGM'lerinin tekrardan çıkarılması için ısrarla durdular.

Bunun içindir ki, okulları, yurtları basıp işgal ederek ölümlere ve yaralamalara yol açan, öğretmenlere ve derneklere saldırarak bomba atan solcu diye bildikleri gazeteleri okuyanları döven, fabrikalarda işçilere saldıran, grevleri, direnişleri kıran, toplantıları basıp dağıtan, ilerici diye saydıkları filmleri oynatan sinemaları tahrip eden, kahveleri basan, hatta ve hatta kendileri ile işbirliği yaparak sonradan bundan vazgeçenleri katleden, Nazi Almanya'sının SS'leri gibi çalışan Türkeş'in komandoları son zamanlarda bu tür eylemleri çoğaltarak ülkede bir keşmekeşliğin hüküm sürdüğünü herkese inandırmaya çalıştılar.

Bugün öyle bir noktaya varılmıştır ki, artık faşistler kendi egemenliklerini sağlayan yasalaları dahi çiğnemekten geri kalmamaktadır. Artık ne Danıştay ne Yargıtay ne de Anayasa Mahkemesi kararları uygulanmamaktadır.

Bütün bunlar yoğunlaşan faşizmin göstergelerinden başka bir şey değildir.

Bütün bunların halkımıza reva görülmesinin nedeni, ülkemizin içine düştüğü ekonomik bunalımı kitleler üzerine yıkabilmek için faşist diktatörlüğün her şeye hâkim olabilmesiyle mümkün olabileceğinin görülmesinden dolayıdır. Bu şartlarda gecekonduların yıkımı, özgürlüğe ve toprağa hasret köylülerin katli, Kürt ulusuna zulüm edilmesi, pahalılığın, işsizliğin, yoksulluğun alabildiğine yükselmesi, zindanların dolması, rüşvet ve memur kıyımının hızla artması artık olağan olmuştur. Olağan olmuştur çünkü şiddet baskı, terör ve kinden başka bir şey olmayan faşizmin gerekleridir bunlar.

Faşizm resmi ve sivil güçleri ile ülkemizin her yanında, işverenlerin işçilere, ağaların köylülere yaptıklarıyla, MİT, polis, jandarmanın halka ve halk için yaşayanlara yaptığı işkencelerle, sivil milis teşkilatı, özel maksatlı silahlı kuvvetleriyle açıkça gözler önündedir. Ve işte bunun birkaç örneği:

Ceyhan karakolunda vatandaşın biri dövülerek öldürüldü.

Diyarbakır'da İ. Gökhan Edge, polislerin işkencesi sonucu öldü.

Doğu Beyazıt'ta, jandarma köylülerin sürülerine el koyup, köylüleri döverek işkence altına aldı.

Selendi'de sarhoş baş çavuşla, üç jandarma, iki yüz kişiyi silahla tehdit edip meydan dağını attı.

Sayın başkan, sayın üyeler,

DGM'ler kapandı. Kapandığına göre ardında bunca söz edilmesinin ne anlamı var denilebilir. 12 Mart ertesinde de kimileri sıkıyönetim kalktı, sıkıyönetim mahkemeleri de kapandı, öyleyse bunlardan bahsetmeyelim, geçmişimize bir sünger çekip geleceğe yönelim demişlerdi.

Böyle diyenlere şunu sormak gerekir:

Sıkıyönetim mahkemeleri kapandı ama bu mahkemelerin verdiği ölüm ve ömür boyu hapis cezalarının açtığı yaralar da kapandı mı? Toplumsal gelişmeyi frenlemek için yapılan zulümlerin hesabı soruldu mu? Hayır, açılan yaralar kapanmadı, katillerden, soygunculardan hesap sorulmadı. Öyleyse bunlar yapılmadan geleceğe uzanamayız. DGM'ler kapandı ama onun açtığı yaralar hâlâ duruyor, bu yaralar kapanıncaya, hesaplar soruluncaya kadar bunlar için mücadele durmayacaktır. İşte bende, DGM'lerin gerekli olduğu ya da yerine daha faşist bir yapıya sahip yeni bir kanunun gerekli olduğunu kamuoyuna ispatlamak için bahanelerin de gerekli olduğunu ve bu bahaneler içinde nasıl bir kampanya yürütüldüğünü, bu nedenle anlattım. Üstelik özellikle, bizim bu meseleyle yakından ilgilenmemiz gerekirdi. Çünkü işte tam bu noktada, iddianamenin savcısı "mal bulmuş mağribi gibi" dört elle bizim davaya sarılmıştı. Çünkü dava, "banka soygunu" davasıydı. Ve bu davayı daha da abartarak kamuoyuna sunmak için mümkün merteye çok sanıklı bir dava yaratılmasının gerekli görülmesi de iktidarcaya görülen lüzum üzerine idi.

Bundan dolayıdır ki gerici basın, sermayenin ve gericiliğin güdümünde ki gerici basın, örgütümüzü kötülemeye, devamıyla ilgili ipe sapa gelmez asılsız suçlama ve iddialar öne sürme de savcıdan aşağıda kalmayacaktı.

Hemen belirtelim ki, bu bizim için hiçbir önem taşımamaktadır. Zaten halkımız, neyin ne olduğunu ve bu gerici basının da kime nasıl hizmet ettiğini büyük ölçüde kavramış bulunmaktadır.

Çünkü ülkemizde, sigorta parasını almak ya da vergi kaçırmak için mülk sahipleri tarafından yakılan her şeyi, komünistlerin üzerine atmaya çalışan ya da azılı faşist MHP'li Prof. Dr. Nuri Mugan'ın kızı sevgilisi ile randevu evine kapandığında "zavallı kızı TİKKO'cular kaçırdı" diyen gerici basının ipliği çoktan pazara çıkmıştır.

Yine yukarıda anlattıklarımızdan dolayıdır ki, savcı Ayhan Ulusoy'un iddianamesinde doğaldır ki bir sürü suçsuz kişi de mahkûm edilmeye çalışılacaktır.

Ve yine doğaldır ki, iddianamede bunlarla da yetinmeyerek ülkemiz tarihi ve şimdiki gerçekleri de çarptırılarak, bize bu platformda saldırıya geçilmesi de unutulmayacaktı elbette. Çünkü bütün bunların tarihi bir gelişimi vardır. İşte ben de, iddianameye de cevabi nitelikte olabilecek şekilde ülkemizin tarihsel gerçeklerine kısaca da olsa değinerek sorguma devam etmek istiyorum.

Bilindiği gibi emperyalist devletlerin yarı-sömürgesi olan Osmanlı İmparatorluğu, Birinci Emperyalist Dünya Savaşına, Alman emperyalizminin yedeğinde katıldı. Osmanlı İmparatorluğu'nun savaşta konumu sadece ve sadece Alman emperyalizminin diğer emperyalist devletlerle giriştiği sömürgeleri ve yarı-sömürgeleri yağmalama ve paylaşım kavgasında kendi emperyalist ağa-babasının verdiği görevleri yapmaktı. Savaşta Alman emperyalizmiyle müttefiklerinin yenilgiyle çıkması sonucu, İngiliz-Fransız emperyalizmiyle müttefikleri de yarı-sömürge Türkiye'yi de tamamen sömürgeleştirme uğraşına giriştiler. İngiliz emperyalizminin uşağı olan Yunan saldırganlarını Türkiye'ye saldırttı. Türkiye halkının emperyalizme, saldırganlara ve kendi sınıf düşmanları patron-ağalara karşı yükselen mücadelesi şartlarında gelişen kemalist devrim, önceleri emperyalizme karşı olmasına rağmen sonraları özünde işçilerin-köylülerin toprak devrimine karşı gelişmiştir. Bu devrimin önderleri, komprador Türk büyük burjuvazisiyle, toprak ağaları sınıflarıdır. Bu hareketin sonucunda Türkiye'nin sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı, yarı-sömürge, yarı-feodal yapısıyla yer değiştirdi. Öte yandan da politik alanda hanedanlık çıkarlarıyla birleştirilmiş

olan meşrutiyet idaresinin yerini egemen sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren bir idare olan burjuva cumhuriyet almıştır. Bu idare sözde bağımsız gerçekte siyasi bakımdan emperyalizme yarı bağımlı bir idaredir.

İddianamenin savcısı, bu konuyla ilintili olan görüşlerimizin özünü hareketimizin “Kemalizm üzerine” isimli broşürden yaptığı alıntılarla iddianamesine sıralamış ve hemen bunun arkasından da “Mustafa Kemal Atatürk’ün getirmiş olduğu sistemin proletarya diktatörlüğünün kurulmasına yardımcı olacak bir sistem olmadığı 27 sayfalık yazı da anlatılmaktadır” diye haklı bir sonuca varmış.

“Atatürk’ün getirmiş olduğu sistem” elbette ki proletarya diktatörlüğünün kurulmasına yardımcı olamazdı. Ülkemiz şartlarında, proletarya diktatörlüğünün kurulması her şeyden önce demokratik halk devrimi yoluyla kurulacak olan demokratik halk diktatörlüğünden geçer. Ama “Atatürk’ün getirmiş olduğu sistem”in varacağı yer olan yarı-sömürge ve gerici emperyalist dünyanın bir parçası hâline gelmek ve kendini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atarak çoktan varacağı yere varmıştı bile.

İddianamenin sahibi ülkemizin tarihi ile ilgili olarak şunu da belirtmekten geri kalmıyor.

“M. Kemal Atatürk’ün önderliğinde bütün Türk ulusunun aynı gaye uğrunda birleşmesiyle askeri ve siyasi alanda yenilen düşmanın yurdumuzdan çekilmesiyle kurulan T.C. devleti 1924 Anayasasıyla genel ilkelerini çizmiştir.”

Ezelden beri egemen sınıfların ve ideologlarının ağızlarında çiğnene çiğnene çıkan ama markası değişmeyen bir çiklet var. Bu cinsten bir şeyle, şimdi burada da karşılaşılıyor. Savcı yukarıda söylediklerine, bir de “bu gün imtiyazsız sınıfsız bir toplumuz” meşhur nakaratını da ekleyeydi eğer, ülkemizin tarihiyle bugünkü yapısını kendi açısından bir çırpıda halletmiş olabilirdi.

Bugün halkımızı soyup soğana çevirmekten başka hiçbir gayesi olmayan egemen sınıflarla, örneğin MC iktidarının temsilcisi olduğu patron-ağalarla bu iktidarın grevleri, toprak işgallerini, boykotlarını kırmak için kurşunladığı halkımız arasında nasıl ortak bir gaye olabilir. Kurtuluş savaşından sonra, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlük oluşturan kemalist diktatörlükle, Fransız demiryolu şirketinde, tramvay ya da tersane şirketinde grev yaptığı için kurşunlanan işçiler ya da 1925’ten günümüze kadar sürekli olarak katledilen Kürt ulusu arasında ne gibi ortak bir gaye olabilir.

Kurtuluş savaşında, Mustafa Kemal’in yönetiminde emperyalizme karşı kendi varlığının ölüm kalım kavgasını veren Türk hâkim sınıfları, Türkiye halkının emperyalizme ve özellikle kendi sınıf düşmanları olan komprador burjuvalarla, toprak ağalarına karşı duydukları hoşnutsuzluğu ustalıkla kendi amaçları uğrunda mücadeleye kanalize etmişlerdir.

Önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın dediği gibi; halkımız Kurtuluş Savaşı’na dişiyle, tırnağı ile eti ile kemiği ile katıldı, kanını akıttı, canını verdi. Ama bağımsız bir kuvvet olarak değil, kaypak, tutarsız, korkak ve ikiyüzlü burjuvazinin ve toprak ağalarının arkasından katıldı. Bu yüzden devrim halkın kanı-canı pahasına başarıya ulaştığı hâlde, ona karakterini veren burjuvazi ve toprak ağalarıydı. Devrim bu sınıfların bütün pisliklerini, hastalıklarını bünyesinde taşıyordu. Halka karşı, işçilere, köylülere ve bir toprak devrimi imkânlarına karşı geliyordu. Yani devrim içinde, karşı devrimin tohumlarını taşıyordu ve bu tohumlar gittikçe filizleniyordu.

Ne yazık ki, askeri ve siyasi alanla yenildi diye savcının kast ettiği düşman, sırf İngiliz emperyalizminin güdümündeki Yunanistan değildi. Perdenin arkasında oyunu yöneten emper-

yalistler ise, onlar kemalistlerle daha anti-emperyalist savaş yıllarında, el altından işbirliği-ne girişmişler, kemalistlere karşı hayırhah bir tutum takınmışlar ve bir kemalist iktidara rıza göstermeye başlamışlardır. Yani söz konusu olan Türk hâkim sınıflarıyla, ezilen sınıfların millet olarak aynı gaye uğruna birleşmesi değil, Türk hâkim sınıflarıyla yabancı emperyalistlerin, aynı gaye uğruna birleşmesidir. Söz konusu olan, bu işbirliğinin o günden bu yana nasıl geliştiği ve giderek ABD, Alman ve diğer emperyalist devletlerle, bugün de gittikçe etkinliği yoğunlaşan sosyal emperyalistlerle nerelere kadar vardığı çoğu kişinin çok iyi kavradığı bir gerçektir şimdi.

Savcı Ayhan Ulusoy'un iddianamede koymaya çalıştığı, bizim de yukarda anlattıklarımız sonucunda "T.C. devleti 1924 tarihli Anayasası ile genel ilkelerini çizmiştir." Bu anayasa daha önce de dediğimiz gibi değişen koşullarda politik alanda oluşturulan burjuva cumhuriyetinin ifadesinden başka bir şey değildir.

Halkımızın emperyalizme ve kendi sınıf düşmanı olan komprador büyük burjuvalarla toprak ağalarına karşı mücadele temelinde gelişen değişimlerin, kaçınılmaz sonucunda Kurtuluş Savaşının hemen ertesinde, sınıflı da olan burjuva demokrasisinin bazı kırıntılarına sahip olmuştur. Buna neden Kurtuluş Savaşına katılan kitlelerin ve demokratik burjuva çevrelerinin etkinliğinin, Kurutuluş Savaşından sonra da bir süre devam etmesindedir. İşte bu şartlardaki ve yukarda anlattığımız nitelikteki burjuva demokrasisinin bir ürünü olmuştur 1924 Anayasası.

Keza 1961 Anayasası da buna benzer temellerde şekillenmiştir.

1950'lerde iktidara gelen Amerikan emperyalizminin sadık kulu DP hükümeti, kitleleri alabildiğine sömürüyor, işçiler-köylüler bir yana küçük burjuvaziyle orta burjuvazinin savunduğu demokratik hakları dahi gasp ediyordu. Halkın hemen her sınıf ve tabakalarını bu gerici iktidara karşı mücadelesinin yükselmesi, öte yandan CHP içinde örgütlenen büyük burjuva ve toprak ağalarının muhalefetiyle DP iktidarı 27 Mayıs 1960 darbesiyle yıkıldı.

Faşist DP iktidarına karşı, 27 Mayıs 1960 öncesinde girişilen demokratik mücadelenin etkinliğinin 27 Mayıs'tan sonra da devam etmesi, bu süreç içinde halkımızın mücadelesinin etkisiyle de orta burjuvazinin sınırlı özlem ve taleplerini içeren 1960 Anayasası hazırlanmıştır.

Savcı, işte bu 1961 Anayasasının bazı maddelerini iddianamesinde sıraladıktan sonra şöyle diyor:

"Bu hükümler sayesinde vatandaşların kişiliklerine değer verilmiş, insanca yaşamak için şeref ve haysiyetleri korunmuş ve teminat altına alınmıştır."

Ülkemizde bu hükümler sayesinde nüfusumuzun büyük çoğunluğunu oluşturan halkımızın "kişiliğine değer verilmiş, insanca yaşamak için şeref ve haysiyeti korunmuş ve teminat altına alınmış" değildir. Çünkü bu hükümleri uygulamak ya da uygulamamak bir avuç asalak egemen sınıflarla hizmetkârlarının elinde olan bir şeydir.

"Yasama yetkisi TBMMeclisinindir." TBMMeclisinde işçilerin-köylülerin veya onların gerçek temsilcilerinin yeri yoktur. Parlamentodaki temsilciler, bir avuç sömürücünün hangi kesiminin içinde bulunan dönemde ezilen milyonların sırtından saltanat sürdüğünün göstergesidir. Ve bu temsilcilerin sabahtan akşama kadar sömürü düzenini koruyan yasalar getirmek, kendilerine ve kendi gibi hizmetkârlarına yüksek maaş çıkarmak, esas olarak ta halkı uyutmak için bol bol gevezelik yapmaktan başka işlerinin olmadığına hepimiz şahidiz.

Öte yandan eğer bin bir güçlkle bu parlamentoya halktan yana, yurtsever, demokrat,

ilerici bir milletvekili seçilme olanağı bulabiliyorsa, susturulması için hâkim sınıflara göre mubah sayılan her türlü yöntem ve parlamento oyunları hemencecik uygulamaya konulur tabii ki.

Kaldı ki, yasama organı en demokratik bir şekilde olsun dahi gerçekten bütün güç büyük burjuvazi ve toprak ağalarının yönetimindeki yürütme organındadır. Ve halkın lehine alınan en basit bir karar bile kuşa çevrildikten, o muazzam bürokrasi çarkının dişleri arasında öğütüldükten sonra, ancak halka ulaşabilir. Daha doğrusu ulaştırılmadan yutulur.

Zaten parlamento veya yasama organı ve bazı yargı organları şu veya bu sebeple sınırsız keyfiliğe engel olmaya başladı mı faşistler için bir kenara itilmesi işten bile değildir.

Bilindiği gibi yürütme görevi de Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulu tarafından meydana getirilir. Yürütme görevini yüklenenlerin vergilerle, suntalarla, zamlarla ve vergi iadeleriyle nasıl halkımızın alın terini yürüttüklerine hemen herkes şahittir.

“Yargı yetkisi Türk milleti adına, bağımsız mahkemelerce kullanılır” deniliyor. Ama biz DGM’lerin de faşist MC iktidarının ortağı memurlardan başka kimseyi göremedik.

Savcı anayasadan aldığı bazı maddeleri sıralayarak, bizim bu maddelere aykırı davrandığımızı dile getirmeye çalışmış. Bizim bu maddelere aykırı davranıp davranmadığımızı, davrandıysak veya davranmadığımızı ele almak zorunlu bir tespittir. Gerekğinde bu mesele de ele alınacaktır. Ama savcı anayasadan aldığı bu maddeleri sıralamakla çok iyi etmiş. İyi etmiş, çünkü hizmetkârlığını yaptığı faşistlerle kendisinin nasıl bunlara uymadığının somut verilerini de beraberinde getirmiş.

İddianamede, anayasanın 11. maddesinden alıntıyla “Kanun temel hak ve hürriyetlerin özüne dokunamaz” deniliyor. Biz de bunu anayasanın 14. maddesinden “Herkes yasanın maddi ve manevi varlığını geliştirme haklarına ve kişi hürriyetine sahiptir” alıntılarıyla pekiştirelim. Böylelikle de anayasanın temel haklarından olan yaşama hakkına dokunulmaması gerektiğini ortaya koymuş olalım. İşte bu maddeyi iddianamesine koyan savcı, aynı iddianamede üç kişinin hakkında ölüm cezası isteyebiliyor. Egemen sınıfın temsilcilerinden oluşan TBMMeclesi de bu gibi cezaları gerektiğinde onaylayabiliyor.

Anayasanın “Kanunlar anayasaya aykırı olamaz” maddesinden savcı herhalde haberdardır. Ama Anayasa Mahkemesince kanunlara aykırılığı tespit edilmiş bir mahkemenin savcısı olarak, DGM’de devrimciler, yurtseverler ve halkımız için bol keseden cezalar isteyebiliyordu. Anayasa Madde 12 “Herkes dil, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ayrımı gözetmeksizin kanun önünde eşittir.” Savcımız bu maddeyi de iddianamesinin 5. sayfasına koyuyor. Ama aynı savcı, aynı iddianamenin 1., 2. ve 3. sayfalarında kimlik tespiti yapılırken, kimimizin milliyetini de belirterek daha önceden o kanunu çiğneyebiliyor.

Bizler sınırlı da olsa, 1961 Anayasasının içerdiği ilerici, demokratik hakların korunmasından ve geliştirilmesinden yanayız. Buna karşı direnen gerici hâkim sınıflarla, onların bekçiliğini yapanlardır. Onlar aynı zamanda, bu anayasanın uygulanmasına da karşıdılar. Çünkü bu anayasa, onların astığı astık, kestiğim kestik politikalarını engellemeye yönelik bazı maddeleri de içinde barındırmaktadır. Bunun içindir ki faşist MC iktidarı, açık faşist diktatörlük şartlarında geçerliliği olan bir dizi yasayı meşru kılmak amacıyla yoğun bir çaba sarf etmektedir. Bunun içindir ki Demirel “Bu anayasa ile memleket idare edilemez” demektedir. Çünkü onlar mevcut yasalarla düzenlerini sürdüremez hâle gelmişlerdir. Düşükleri bataklığın içindeki son çırpınışlarıdır bunlar ve sonlarının yaklaştığının delaletidir.

Şu da bir gerçektir ki büyük burjuvalarla-toprak ağaları devleti makinasını ve silahlı kuv-

vetleri denetimleri altında tuttıkları sürece, gerekli ve uygun gördükleri anda anayasayı da hükümsüz kılabilirler.

Geçmişte büyük sanayi ve ticaret burjuvazisinin, bankerlerin ve toprak ağalarının en azgın, en yiyici, en terörcü kesiminin halkı soyduğu ve ezdiği bir idare olan 12 Mart rejimi başbakanlarından Nihat Erim'de "Bu anayasa lükstür" diyordu. Yine aynı dönemin generali Memduh Tağmaç ise "sosyal olayların temelinde ekonomik nedenler aramak komünistlerin uydurmasıdır. Tüm olaylar anayasanın özgürlükçü özünden çıkmaktadır. Bu anayasa ve özgürlüğe açık yasalar değiştirilmeden olayların üstesinden gelinemez. Yapılacak işlerin başında anayasa ve yasalarda, düşünce ve eylem özgürlüğünü kısacak, gerekirse kaldırarak değişiklikler gerekir" diyordu.

Çağımızda "En demokratik ülkelerde bile burjuva demokrasisi sözde kalıyor." Bu ülkelerin anayasalarında düşünce, örgütlenme, toplanma, basın, çalışma ve eğitim, seyahat özgürlüğü yönetilenler için boş vaatlerden ibarettir. Bunlardan sadece sömürücü sınıflar sonuna kadar yararlanabilir. Emekçi halkın örgütlenmesini, burjuvazi ve gericilikle mücadeleyi daha da kolaylaştıracağı için, komünistler tutarlı burjuva demokrasisinin uygulanmasından yadırlar. Buna karşı direnen burjuvazi ve gericiliktir.

Bir de anlattıklarımıza, Türkiye gibi ABD emperyalizminin tahakkümü altında büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün olduğu bir ülkede demokratik hakların nasıl uygulanamayacağını, ne oranda bulunabileceğini eklersek mesele daha iyi anlaşılır sanırım.

Burjuva demokrasisi, sözde yani biçimsel olarak herkesi kanun önünde eşit kılıyor. Ama Türkiye'de bu durum mevcut olmadığı gibi, mevcut olan hak ve hürriyetler de uygulama da kuşa çevrilmektedir. Anayasanın 12. Maddesi "hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz" diyor. Ama gerçekte durum hiçte böyle değildir. Savcı bunu da belirtmekle efendileri gibi davranmıyor mu? Böylelikle de ülkemizin bugünkü şartlarında büyük burjuvaziyle, toprak ağaları diktatörlüğünü örtbas etmek için bunu öne sürmüş olmuyor mu? Çünkü kanunları uygulayıp uygulamamak bugün yönetimdekilerin yetkisindedir. Ordusuyla, polisiyle, karakoluyla, hapishaneleriyle devlet cihazına onlar hâkimdirler. Üstelik ülkemizde devlet cihazı burjuvazinin zayıflığından ve toprak ağalarının varlığından dolayı faşizan ve feodal bir karakter taşımaktadır. Emperyalizm, işbirlikçi egemen sınıflar demokrasisinin önündeki temel engeller olarak durdukça gerçek anlamda demokrasi hiçbir zaman olamaz. Ülkemiz Demokratik Halk Devrimi yoluyla, bu gerici düzenin tasfiyesiyle ancak gerçek anlamda demokrasiye kavuşabilir.

Tekrar belirtelim, bizler anayasada yer alan ilerici, demokratik ilkelerin ihlal edilmesine karşıyız. Söz gelimi bir süre öncesine kadar DGM'lerin, anayasaya, kanunlara aykırı olduğunu iddia ediyorsak, bu tarih boyunca ezilenlerin ezenlere karşı mücadele sonucu elde edilen hakların gasp edilmesine karşı direnilmemesindedir. Bugün ülkemizde, bu alanda kamuoyuna mal olan bir gerçek varsa, o da bu mahkemelerin insan hakları evrensel beyannamesinde belirtilen ilkelere ve anayasaya aykırı olduğu gerçeğinden ibarettir. Anayasayı yapanlar, diğer birçok alanlarda olduğu gibi yargının bağımsızlığı esasını anayasanın genel esaslar bölümüne koymuşlarsa eğer, bunun anlamı sadece ve sadece ezilen halkımızın uzun mücadeleler sonucunda, egemen sınıflara karşı kazandığı zaferlerin kaçınılmaz sonucundan başka bir şey değildir. Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi, Türkiye'de de bu hakların kazanılması uğrunda kan ve can verilmiştir. İşte bizim bu alanda verdiğimiz kavgada burada düğümlenmektedir.

İddianamede anayasanın 3., 4. maddeleri sıralanarak “Egemenlik kayıtsız şartsız millettir” deniliyordu.

Bugün egemenlik Türk ulusunun değil, sayıları parmakla sayılacak kadar az olan emperyalistlerin işbirlikçileri komprador büyük burjuvaziyle toprak ağalarınındır. İşte bu bir avuç işbirlikçinin faşist diktatörlüğünün hüküm sürdüğü bir ülkede, bu bir avuç zalimin faşist diktatörlüğü altında halkın ezildiği bir ülkede ulusal egemenlikten söz etmek mümkün müdür? Elbette ki mümkün değildir. Ancak milyonlarca işçiyi, köylüyü, emekçi halkı görmemezlikten gelenler, bugün ulusal egemenlikten söz edebilirler. Milyonlarca halkın horlandığı değil insanca yaşama, hayat hakkının bile tanınmadığı bir ülkede, köylülerin mağaralarda, köy meydanlarında kurşunlandığı, işçilerin faşist çetelerin kurşunlarına hedef olduğu, yurtseverlerin sokak ortasında öldürüldüğü, halkın önderleri komünistlerin işkencehanelere, hapishanelere gönderildiği bir ülkede, egemenlikten söz etmek mümkün müdür? Ulusal egemenlik, emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç faşist büyük burjuva ve toprak ağasının diktatörlüğe ise, biz açık seçik bir biçimde Türkiye halklarının çıkarları uğruna bunlara karşı sonuna kadar mücadele edeceğimizi ve ulusal egemenliğin gerçek temsilcilerinin sadece ve sadece halk yığınlarının olabileceğini bildiriyoruz.

Kaldı ki ulusal egemenlikten söz eden bizim savcı, her şeyden önce hiçbir ulusal karakteri olmayan, ulusun bütününe yönelik değil, salt devrimcileri, yurtseverleri, komünistleri iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı iktidarın uzantısı olan DGM’ler de görev yapmaktadır. Böylelikle de herkesten önce ulusal yargıyı savcı ortadan kaldırmaktadır.

Bunlarında ötesinde yukardaki maddeyle kast edilen bir de şudur: Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan Kürt milletiyle diğer milli azınlıklara hayat hakkı yoktur. Kürt milletinin ayrılarak bağımsız bir devlet kurma hakkı yoktur. Bugün ülkemizde Kürt milletiyle birçok milliyetin varlığını inkâr edenler faşistler, emperyalistlerin işbirlikçileri ve şoven milliyetçilerden başkası değildir. Tarihe kendi dar görüşleri açısından, bencil çıkarları açısından bakmayan hemen herkes özellikle Kürt ulusunun varlığını, yani dil, toprak, iktisadi yaşam ve ruhi şekillenme açısından bir ulus oluşturan Kürt ulusunun varlığını kabul eder. Ezilen bir ulus olduğu içinde, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı leninist ilkesine sıkı sıkıya sarılanlar, Kürt ulusunun ayrılarak kendi başına bağımsız devlet kurma hakkını da kabul eder. Birçok ulus ve azınlık milliyetin varlığı söz konusu olduğu için, ülkemizde sadece egemenliği Türk milletine tanımak bugünkü koşullarda bir avuç büyük burjuva ve toprak ağasına hizmetten başka bir şey değildir. Üstelik “Türkiye devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür” demekle, ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki milli baskıları zorla kabul ettirme ifade edilmektedir. Biz buna karşı çıkarken, bununla her zaman ayrılığı savunduğumuz anlaşılmasın. Marksist-leninistler ulusların birliğinden yanadırlar. Ama istenilen birlik faşistlerin ve şovenistlerin yaptığı gibi zorla, asimileyle, şiddet ve baskı yoluyla sağlanacak bir birlik değildir.

Marksist-leninistler, ulusların ayrılığını değil birliğini savunurlar. Ancak bu birlik her şeyden önce büyük burjuvazi ve toprak ağalarından yana değil, işçilere-köylülere ve halk yığınlarına hizmet eden bir birlik olmalıdır. İşçilerden, köylülerden yana bir birlik ancak gönüllü bir birlik olabilir ve böyle bir birliğin yolunda ulusların ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının sonuna kadar savunulmasından geçer. Bu şartlarda, gerçekleşecek birlik te, ayrılık ta, işçi sınıfının, halkın yararına olacak ve her iki durumda da iki ulusun haklarını birbirine daha da yaklaştıracaktır.

Üstelik marksist-leninistler, bütün dünya halklarının birliğini isterler, ama bu çok ileri bir gelecekte gerçekleşebilecek bir şeydir. Dünya çapında kapitalizmin ölümüyle, sosyalist uluslar arasındaki milli farklılıkların ortadan kalkması sonucu sınırların yok edilmesiyle gerçekleşebilir. Asıl ayrılığı savunan burjuvazidir. Dil, din, ırk ayrılıklarının propagandasını yaparak halkları, işçi ve köylüleri birbirine kırdırmaya çalışan burjuvazidir.

“Egemenliğin kullanılması, hiçbir suretle belli bir kişiye, zümreye veya sınıfa bırakılmaz” deniliyor. Ülkemiz gerçeklerine baktığımızda, ülkemize egemen olanlar emperyalistlerin işbirlikçileri, büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Bu gerici sınıflar elbette ki kendileri dışındaki sınıflara egemenliklerini terk etmek istemezler. Bunun içindir ki bu sınıflar, Musollini'nin faşist İtalya'sından aldıkları 141,142 ve 146. maddelerle halkımız üzerindeki tahakkümü sürekli kılmak isterler. Savcı gerçeği örtbas etmek için “demokrasinin gayesi de ... sınıflar arasında imtiyaz tanımamak, şahıs ve zümre hakimiyetine mani olmaktadır” sözlerini de ekliyor. Toplumun ekonomisine, politikasına, yönetimine hâkim olanlarla, bu savcı gibi uzantıları ve savunucuları her zamanki gibi biline gelen şekilde devleti sınıflar arasındaki farkı gideren ve ilişkileri düzenleyen bir sistem olarak göstermeye çalışırlar. Oysa bugün ülkemizde, sadece bir avuç gericilere demokrasi vardır. Bunun karşıtı olarak diktatörlük te geniş emekçi halka uygulanmaktadır. Savcı devamla şöyle diyor: “Bunun aksine bir şahsın, bir zümrenin veya bir sınıfın insan hak ve özgürlüklerini yok ederek, kendi görüşüne uygun iktidarı temin etmesi suç sayılmış ve TCK'nın 2. Kitap 1. Bab 1. Faslında “Devletin arısı ulusal şahsiyetine karşı cürümler” başlığı altında müeyyideye bağlanmıştır. Egemenlik hâkim sınıfların elinde olunca bu egemen sınıflar elbette ki, halkımız üzerindeki baskıları meşru kılmak için TCK'da bu egemenliğe uygun ceza müeyyideleri de koyacaklardı. Söz gelimi yukarıda de dediğimiz gibi Koç holdingleri, Eczacıbaşıların, Hacı Ömerlerin, Hacı Demirellerin, toprak ağalarının, büyük sanayi ticaret burjuvazisininin, onların yerli ve yabancı ortaklarının çıkarlarına, yurtseverlerin, devrimcilerin, işçilerin, köylülerin aleyhine olan 141, 142 ve 146. maddeleri de olacaktır.

İşte bu maddeler sayesinde aynen savcının dediği gibi “devletimizin toplumsal, hukuki ve siyasi veya iktisadi temel nizamları” himaye edilmek istenmiştir. Ancak nasıl bir devletin temel nizamları, bu maddeler demokratik bir devletin değil, faşist bir devletin temel nizamlarını koruma amacıyla hizmet etmektedir. Bunlar, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün ve onların egemenliğindeki faşist bir devletin korunmasına hizmet eden maddelerdir. Savcı, devletin temel nizamlarından söz ederken herhâlde böyle bir devletin nizamlarından dem vurmaktadır.

İşte devletin temel nizamlarını koruyan bu 141, 142, 146. maddeler ülkemize Mussolini'nin faşist İtalya'sından geldiğinden bugüne dek 4 kez değiştirilerek ve her defasında daha da ağırlaştırılarak, halkımızın evlatları ömür boyu zindanlara atılmış, işkenceler görmüş, unutulmaz acılar çekmiştir. Bu maddeler, 12 Mart faşist diktatörlüğünün halkımızı vahşiyaneye bir şekilde ezmek için en çok kullandığı maddelerdi. Daha sonra ise bu görevi yine faşist diktatörlüğün halkımızın üzerindeki baskısını uygulama aletinden başka hiçbir şey olmayan faşist DGM'leri üstlendi.

Ve yeryüzünde gelmiş geçmiş faşist diktatörlüklerin başlıcalarından biri olan İtalyan faşizminin temsilcileri bu maddeleri İtalyan anayasasına kanlı emelleri için yerleştirilmişlerdir. Bugün ülkemizde devlet iktidarında, İtalyan faşistlerinin aynı kanlı emellerine sahip olan ve bu emelleri halkımız üzerinde uygulayan faşist MC iktidarı var. İddianameyi hazırla-

yan savcı da MC faşistlerinin bu kanlı emellerini onların istediği cezalarla gerçekleştirmek isteyen faşist bir memurdan başka bir şey değildi elbette.

Kapitalist düzende dâhil olmak üzere, bütün sınıflı toplumlarda topluma egemen olan sınıflar her türlü özgürlüğü kendilerine, diktatörlüğü ise ezilen geniş kitlelere mubah görmüşlerdir. Ezilen ve sömürülen kitleler baskı ve şiddetle sürekli olarak özgürlüklerden mahrum edilmek istenmiş, hele hele siyasal özgürlükleri, kendi sınıf çıkarlarını savunma ve siyasi iktidarı ele geçirmek için örgütlenme özgürlüğünü elde etmeye yönelik attıkları adımlar, her zaman zulüm ve kanla bastırılmaya çalışılmıştır. Bunun nedeni, egemen sınıfların sahip oldukları cenneti kaybetmemek isteğindedir. Günümüze kadar gelen tarih bize, bu sınıfların iktidarlarını gönül rızasıyla ve kendi elleriyle hiçbir zaman teslim etmediklerini göstermiştir. Ezilenlerin elde ettiği çeşitli hak ve özgürlükler ise uzun, zorlu ve çoğu kez de kanlı mücadelelerin sonucunda elde edilmiştir. Hâkim sınıflar iktidarları tehlikeye düştüğü anlarda, her çeşit zorbalığı uygulamaktan çekinmezler ve mevcut yasaları bile ayakları altına alırlar. Bu nedenle iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan ezilen sınıflar, siyasi faaliyetlerini hiçbir zaman mevcut yasalarla sınırlayamazlar. Kendini hâkim sınıfların konumlarıyla sınırlayan bir ezilen sınıf köle olarak kalmaya mahkûmdur.

İşte bu evrensel gerçekler ve bu gerçeklere dayalı kurallar, ülkemiz içinde geçerliliğini korumaktadır. Ve TKP/ML'nin kuruluşu da bu temeller üzerinde yükselmiştir.

Bugün egemen sınıflar her türlü örgütlenme hak ve özgürlüğüne sahip olduğu için sanayi odaları, ticaret odaları, her çeşit patron ve iş adamı dernekleri, burjuva ve faşist partiler, MİT, Kontr-Gerilla, ordu, polis ve mahkemelere sahiptir. Ama ezilen halkın örgütlenme ve propaganda hakkı yukarıda da belirttiğimiz gibi 141 ve 142. maddelerle yok edilmiştir. Ve bizler de tarihin defalarca ispatladığı gibi, egemen sınıfların sınırladığı yasalar içerisinde mücadele temelindeki yenilginin kaçınılmaz olduğunu gördüğümüzde, bugün bekçiliğini MC iktidarının yaptığı burjuva-toprak ağası faşist diktatörlüğünün oluşturduğu kurallar içerisinde savaştığımızı, bunu bozduğumuz için burada bulunuyoruz.

Bizler devrimci siyasi mücadeleyi sürekli kılmalı, kitlelere önderlik edebilmek, onlarla ilişkilerimizi her şart altında sürdürmek, geliştirmek ve güven altında tutabilmek, karşı devrimin saldırıları karşısında dağılıp gitmemek için yasa dışı örgütlenmeyi seçtik. Temsilcisi olduğumuz siyasi hareketin tecrübeleri bile, bizim haklılığımızın yeterli kanıtlarıdır. Hareketimizin önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaş Mayıs 1973'te, Bizzat TKP/ML davasını yürüten sıkıyönetim savcısı Yaşar Değerli tarafından işkenceye tabi tutulmuş, konuşmadığı için de hunharca katledilmiştir. Yine 1973 Mart'ındaki Şehremini operasyonunda yaralı olarak ele geçen Ahmet Muharrem Çiçek yoldaşımız, beynine sıkılan kurşunlarla öldürülmüştür. Bütün bunlar bizim gizli bir örgüte yani TKP/ML'ye bağlı TİKKO'ya girmemizin nedenlerinin haklılığını da belli ölçülerde aydınlattım sanırım.

Bu anlattıklarım, savcının şu sözlerine de yeteri kadar açıklama getirir kanaatimce. Savcı, "T.C. Devleti kuruluşundan bugüne kadar yasalarca yasaklanmış çeşitli fikir hareketlerinin gizli örgütler yoluyla sahnelendiği bir ortam olmuştur" diyor. Doğru söylüyor savcı, çünkü T.C. devleti, kuruluşundan itibaren halkımız üzerindeki sömürü ve baskıyı daha da yoğunlaştırmış ve daha da çekilmez hâle getirmiştir. Öyle olmasaydı bu dönemin faşist diktatörlüğü, kemalist iktidar faşist İtalya'dan işçileri-köylüleri ve yurtseverlerle aydınları ezmek için kanun müeyyidelerini de getirmezdi herhâlde. Ama savcı anlatmak istediği ortamda neden olarak 1917 Ekim Devrimi'ni göstermek istiyor. Şöyle diyor: "Rusya'da gerçekleştirilen

Ekim 1917 Devrimi'nden sonra sola karşı sempati duyanların yaptıkları çalışmalar sonucu Türkiye'de sola sempati duyan bir ortam yaratılmıştır." Bunun yerine savcı, ben Türkiye'de işçilerin, köylülerin, ezilenlerin olduğuna inanmıyorum. İşsizliğin, pahalılığın, yoksulluğun olduğuna inanmıyorum. Sömürü, zulüm, baskı vs. gibi şeyler komünistlerin uydurmasıdır deseydi daha samimi olmaz mıydı? Öyle ya, bir ülkede sola daha doğrusu Marksizm-Leninizm'e sempati duyulup duyulmamasının şartları olup olmadığı konusunda bilgisi olmayan ya da bu alandaki gerçekleri kabullenmeyen bir kişiden nasıl bunların doğurduğu sonuçları kabullenmesi istenebilir.

Dünyada ve Türkiye'de sınıflar var oldukça, sınıflar arası mücadele, sınıflar arası mücadelede oldukça savcının deyimi ile "sol", "solculuk" da, yani ezilenlere yol gösteren devrimci ve devrimci ideoloji de olacaktır elbette. Rusya'da Ekim Devrimi olsun ya da olmasın bu tüm dünyanın objektif şartlarını değiştirmez, olsa olsa dünyadaki bu objektif gerçeklerin değişimini hızlandırmaya çalışan sübjektif güçleri yani devrimci güçleri etkileyebilir ancak.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Bugün ülkemizde bütün azgın gericiler, halkımızın gelişen devrimci mücadelesini "beynelmilel komünizm kışkırtması", "beynelmilel yıkıcı ve bölücü mihrakların Türkiye'yi içinden yıkmak ve bölmek üzere tezgâhladıkları bir oyun ve kökü dışarda" olarak nitelemekte ve göstermeye çalışmaktadır. Savcının da belirtmek istedikleri bu türden demagojinin bir parçasından başka bir şey değildir.

1917 Ekim Devrimi'nden sonra, dünyada ilk sosyalist devlet ortaya çıkınca, bütün dünyanın ve Türkiye'nin azılı gericilerinin, çarlıktan miras bu ikiyüzlü demagojileri için maddi bir temel doğdu. Artık bütün dünya azılı gericileri, ülkelerindeki devrimci hareketleri SB'nin, bu "dış mihrak"ın kışkırttığını kendi ülkelerindeki devrimci hareketleri Lenin ve Stalin'in yönetimindeki SB'nin, ülkelerin "içten çökertme ve parçalama planı" olduğunu, kendi ülkelerindeki devrimcilerin de "Moskova'dan emir aldıkları"nı, "Moskova'nın ajanı" olduklarını yaymaya başladılar. Bu azılı gericiler, böylece bir yandan kendi ülkelerinin halklarını aşağılamaya, öbür yandan da Lenin'in ve Stalin'in önderliğindeki SB'ye, dünyanın bu ilk sosyalist ülkesine küfürler ve hakaretler yağdırmaya başladılar. Oysa bir ülkenin halkının devrimci mücadeleye girmesi için ne SB'nin ne de bir başkasının "kışkırtması"na hiç gerek yoktur, olmamıştır. Bugüne kadar ve yarın da olmayacaktır.

Toplumların gelişme evrimini bilen bir kimse, toplumsal çelişkinin iç gelişmelerin esas ve kaçınılmaz nedeni olduğunu çok iyi bilir.

Yurdumuzda da bu sömürü, zulüm, soygun ve talan düzeni oldukça, sosyal alanda işsizlik, pahalılık, yoksulluk oldukça, ülkemizi sömüren emperyalistlerle işbirlikçileri oldukça, bunlara karşı ezilenlerin mücadelesi de olacaktır. İşte bu mücadele, toplumsal gelişmelerin diğer unsurlarının değişmesini de belirleyecektir. Toplumsal gelişmelerin biricik gerçek ölçütlerinden biri de budur.

12 Mart faşist diktatörlüğüne karşı, halkın kurtuluşu için canlarını, kanlarını verenler ve bağımsız, demokratik bir Türkiye için demokratik halk devrimi mücadelesinde gizli örgüt oluşturanların "Türk milleti adına karar veren mahkemelerce cezalandırılmış" olduklarını belirtiyor savcı. DGM'lerinde ise, bu şerefli göreve kendilerinin de dâhil olmak üzere MC'nin emrindeki memurlara nayil olduğu ortadadır. Peki, ama 12 Mart faşist diktatörlüğünün damgasını taşıyan sıkıyönetim mahkemelerinin kimlerin gerçekten karar verdiklerini bugün bilmeyen en azından işitmeyen kalmadı. Savcı bunu belirtmekle, aynı zamanda sıkıyö-

netim mahkemelerinin de savunuculuğunu üstlenmiş olmuyor mu?

Sıkıyönetim mahkemeleri, daha önceden de belirttiğimiz gibi halkın mücadelesi sonucu 12 Mart faşizminin gerilemesiyle teşhir olmuştu. Bu nedendir ki bunların yerine yine bir baskı ve tehdit aracından öteye gitmeyen DGM'leri de sıkıyönetim mahkemelerinin devamından başka bir şey değildi. Bir de bu tespite, zaten içinde bulunduğumuz dönemin sıkıyönetim mahkemelerinin işlerlik kazandığı, 12 Mart faşizmi döneminden pek farklı bir yanı olmadığını da eklersek mesela daha iyi anlaşılır sanırım. 12 Mart sıkıyönetimi şartlarında oluşturulan ve bugüne kadar ki pratiği ile başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi kesimin ekonomik, demokratik, politik mücadelesine karşı olağanüstü yargı organları olarak görev yapan DGM'leri, işte bu mahkemeler halk düşmanlarının, ülkemizi emperyalistlere peşkeş çekenlerin, ABD emperyalizminin işbirlikçilerinin, kuklalarının oluşturduğu ihanet cephesinin emrinde olduklarını, yeteri kadar kanıtlamadılar mı? Hepimizin çok iyi tanıdığı MC'nin halkımız üzerindeki işsizliği, pahalılığı ve yoksulluğu daha da çekilmez hâle getiren MC'nin memurlarından oluşturduğu herkesçe bilinen bir gerçek değil midir? Ve bu cephenin esas görevinin ABD'ye bağlı işbirlikçi burjuvalarla toprak ağalarının, faşist diktatörlüğünün halkımız üzerinde uygulamak olduğu bilinmiyor mu?

Ama DGM'lerinin MC'ye hizmetkârlığı bir yana, bu mahkemeler aynı zamanda dünyanın iki silah tüccarından biri olan ve gelecekteki Üçüncü Dünya Savaşı'nda en büyük savaş kışkırtıcısı Sovyet sosyal emperyalizmine, onların uzantısı revizyonistlere ve bizi geri bıraktırmak isteyen feodalizme hizmet ediyordular. Bu mahkemelerin gerçek yöneticiliğini yapan MC hükümeti, bugün yaptığı yolsuzluklar, hırsızlıklar, katliamlar sayesinde ulusun nazarında meşruluğunu yitirmiş bulunmaktadır. İşbaşına geldiğinden bu yana işçi grevleri basılmış, direnişler kırılmış, üniversiteler faşistler tarafından işgal edilerek devrimciler kurşunlanmış, cenaze törenleri bile yasaklanmış, halka karakollarda işkence yapılmıştır. Geçmişte sıkıyönetim döneminde yapılanlarla, MC döneminde yapılanlar arasında hiçbir fark yoktur. Sıkıyönetim uygulayıcıları bugün de işbaşındadırlar. Örneğin, sıkıyönetim döneminde Tunceli halkına yaptığı zorbalıkla nam salmış, Tunceli halkının yiğit evlatlarından Ali Haydar Yıldız'ı katletmiş ve önderimiz İbrahim Kaypakkaya'ya işkence yapanlardan teğmen Fehmi Altınbilek'e yüzbaşılık rütbesi verilerek İstanbul Kartal'da görev yapması sağlanmıştır. İstanbul'da yaptığı halk düşmanlığı ile teşhir olduğundan dolayı da bugün yine Kürt ulusuna zulüm etmek üzere Silvan'a nakledilmiştir. Yine Türkeş'in faşist komandoları cinayet için kullandıkları silahları zaman zaman bu halk düşmanı yüzbaşidan sağlamışlardır. Yani devletin resmi güçleriyle sivil faşist güçleri işbirliği yapmışlardır.

Darağacına üç devrimci yollayan Ali Elverdi, bugün parlamentoda görev yapmaktadır. Sıkıyönetimin kıdemli işkencecisi Yaşar Değerli, Adana DGM'sinde, sıkıyönetimden kalma Hilmi Güner ise İzmir DGM'sinde bir süre öncesine kadar görevli idiler. Şimdi de yine savcılık görevlerine devam etmektedirler. DGM'lerin savcı ve hâkimlerini atayan hükümetin başında bulunanlar arasında polislerle, faşistlerin ortaklaşa katlettikleri devrimciler niçin "vatanseverlerle vatan hainleri arasındaki mücadele"nin olağan sonucu diye yutturmaya çalışan adalet bakanıyla, bu faşist çetelerin başını çeken Alparslan Türkeş'te bulunmaktadır.

DGM'lerin savcı ve yargıçları sıkıyönetim mahkemelerinde olduğu gibi emperyalistler, faşistler adına karar vermek için tayin edilmiş memurlardan başka bir şey değildirlere. Öyle ki, bizim iddianamenin savcısı bile sömürü ve zulüm düzenine bağlılığını iddianamenin en başına koymaktan çekinmiyor bile.

Şöyle diyor: "Karşılaşılan güçlükler ne olursa olsun demokratik hayat nizamı ve ondan doğan hakları iç ve dış tehlikelere karşı korumaya nazır olan görevimiz ve bu konuda her türlü fedakârlığa katlanma azmimiz..." diyerek devam ediyor.

Her şeyden önce ülkemizin demokratik bir hayat nizamının olmadığını, burjuva demokrasinin ülkemizdeki yerinin ne olduğunu koyarak ülkemizde faşist bir diktatörlüğün bulunduğunu yukarıda zaman zaman anlatmaya çalıştım.

Ama bir de ülkemizde, savcının anladığı anlamda bir demokratik hayat nizamının var olduğunu varsayarsak konuyu aydınlatmaya çalışalım.

Buradaki hayat nizamından kasıt şudur: Ülkemiz sömürüye dayanan sınıflı bir toplumdur. Bu yüzden demokrasi üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan büyük burjuvalarla, toprak ağalarının sömürülenleri baskı altında tutmak, düzenlerini sürdürmek için bir araç olan devletin bir biçimi olabilir. Ve bu demokratik hayat nizamından doğan haklar da, ezenlerin her türlü özgürlüğe hatta kendi kanunlarına uymama ve her geçen gün daha ileri faşist kanunlar çıkararak halka zulüm etme özgürlüğü olabilir. İşte savcı, bunların korunması için her türlü fedakârlığa katlanma azmine sahip olduğunu belirtiyor ama aslında o bugünkü faşist diktatörlüğün korunması için her türlü fedakârlığa katlanma azmine sahiptir. Azmini pekiştirdiğinin ifadesi olarak ta devamla şöyle diyor: "Bu yalnız milli bir hizmet değil, aynı zamanda hürriyet ve şeref gibi beşeri kıymetlere saygı gösterme zaruretinin insani ve tabii bir neticesidir."

Savcı ve savcının işbirliği yaptığı CIA'nın, MİT, emniyet gibi kurumlar, efendileri emperyalistlerin, işbirlikçilerinin hürriyet ve şerefine o kadar saygılılar ki bunun insani ve tabii neticesine birkaç örnek vermek iyi olacak.

İdil'de yoksul Kürt köylülerini, devletin emniyet kuvvetleri katletmiştir.

Malatya'da devrimcileri katleden yine onlardır. İşkenceyle devrimcileri öldürün de onlardır.

Ne demişti geçmişte savcının meslektaşı İstanbul DGM savcısı; "yakaladığım bu kadar kişiyi serbest bırakmamaya bir delil bulacağım."

Elbette bir delil bulabilirdi İstanbul DGM'si savcısı ve meslektaşları. Amaç halkı ve halkın davası için savaşılanları mahkûm etmek olunca, Yeter ki efendileri gerekli emri versin. Efendileri için hizmet söz konusu olduğunda İstanbul DGM savcısının "her fedakârlığa katlanma azmi" İzmir DGM savcısı Ayhan Ulusoy'dan aşağı kalacak değildi ya. Geçmişte 12 Mart faşist diktatörlüğünün uygulayıcıları da efendilerine o kadar sadıktırlar ki bu "insani" duygularını cellat Faik Türün'ün ağzından şöyle dile getiriyorlardı: "yargı yoluyla aklanmaların masumluklarına inanmıyorum" ve Faik Türün gibileri yine o kadar insanidirler ki yaptıkları işkenceleri, sabotajları, kendi kalemlerinden çıkan iddianamelerle verdikleri yüzlerce yıllık cezaları, bir çırpıda unutarak seçmenlerden oy dilenmeye bile çıkıyorlardı. Faik Türün, cellat Ali Elverdi gibi parlamentoya giremedi ama ağa babalarının ekonomik sömürüsü için yapabileceği hizmeti, şimdi yine "her fedakârlığa katlanma azmiyle" esirgemiyordu herhâlde. Diğer 12 Mart faşist generallerinin yaptığı gibi.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Ben buraya kadar, Türkiye'deki en gerici en azılı ve yeminli halk düşmanı sömürücü sınıfların bir temsilcisi olan Ayhan Ulusoy'un hazırladığı iddianamenin nasıl bir halk düşmanı zihniyetiyle kaleme alındığını anlatmaya çalıştım. Nasıl ki savcı, hazırladığı iddianamesiyle ülkemizin tarihini bugünkü yapısını tahrif etmeye halkımızı, devrimcileri ve komünistleri bi-

zim nezdimizde mahkûm etmeye çalışmışsa, bende onun iddianamesinin nezdinde gerçek hayatta olup bitenleri, mücadeleimizin haklılığı temelinde bilgim ve dilimin elverdiği ölçüde dile getirdim.

Savcı Ayhan Ulusoy'un burada yargılanan sanıklara karşı tutumundan dolayı, biz onu hiç bir zaman gerçek suçlu olarak görmedik ve görmüyoruz. Gerçek suçlular, sözde bile olsa politikanın askerlere yasak olduğu bir ülkede, askerlerden savcılar oluşturanlar ve bu savcılara politik iddianameler hazırlatanlardır. Bu durumda kendisine, gericiliğe hizmet etmeyi kılavuz alan askeri bir savcı elbette ki kendi araştırma ve incelemelerine değil, işkenceci polislerin aldığı ifadelere göre bir iddianame hazırlayacaktı. Ve hazırlanan bu iddianame, sanıkların örgütsel ya da örgütsel olmayan faaliyetleri de çarpıtılacaktı tabii ki. İddianamenin örgütsel faaliyetlerle ilgili bölümleri incelendiğinde, savcının kafasındaki art niyet ve peşin yargılara göre hareket ettiği, bunların şartlanması içinde olduğundan dolayı bu şartlardaki kafasına uygun bir iddianame hazırladığı kolaylıkla görülebilir. Savcı işine gelmediği yerde, olayı değişik anlatmış ve sanıkları suçlu gösterme isteğine, bizzat kendi mantık tutarlılığını bile feda etmekten çekinmemiştir. Delile, kanıtla vs. ihtiyaç duymadan bir şeyi ileri sürmekle bunun yeterli olacağını sanan, bundan dolayıdır ki gerekçe dediği subjektif görüşlerini beraberinde getiren savcının iddianameyi olanlar temelinde değil de, olması gerektiği şekilde nasıl hazırladığını anlatmak yerinde olur sanırım.

İddianamede örgütsel faaliyet içerisinde yer alan ben ve iki arkadaşım dışında kalanlar için her ne hikmetse bol keseden örgüt yöneticiliği ve üyeliği isnatları yükleniyor. Bunun içinde iddianamenin yazarı, bütün yaratıcılığını kullanarak bir sürü hayali suçlu da iddianamede beraberinde getiriyor. Bu hayali suçlamalardan sanıkların kimisi teorik çalışma yapıp, yazı çoğaltarak, kimisi silah alışverişi yaparak, kimisi de dernek kurarak payını almış!

Bu haliyle de, iddianamede tıpkı elindeki bıçağıyla önüne gelen kuzuyu doğramaya çalışıp bir kasabın kaleminden çıkmış gibidir.

DGM savcısının örgütümüze ait olduğunu iddia ederek sıraladığı bir sürü belge arasında siyasi yönergeler başlıklı belgemizde var. Hatta bu belgelerden alıntılar da yapılarak, belge de nelerin anlatılmak istenildiği iddianameye de konmuş. Bu demektir ki savcı bu belgeyi incelemiştir. Ve bu belgeyi bir defa okuyan hemen herkes bizim örgütsel çalışmamızı daha da önemlisi kimleri örgüte alıp almayacağımızı öğrenebilir. Bu iddianamenin savcısı da buna istisna değildir. Ama savcının hareket kaynağının bizim örgütsel belgelerimizin ya da somut verilerin olamayacağı ortadadır. Yoksa "proletarya ile burjuvazi arasında ortak bir gerçek yoktur" doğrusunun ne anlamı olabilirdi.

Savcının hareket kaynağına birkaç örnek verelim:

Fusun Özbey'in kaldığı evde Fusun'un el yazması kitap özeti mi çıkmış, öyleyse Fusun Özbey örgütün teorik çalışmasını yürütmüştür!

Yavuz Karadağ'ın kaldığı evde bazı kitaplar çıkmış, öyleyse o da teorik çalışmalar yapmıştır. Ama Yavuz'un teorik çalışmalar yaptığına dair herhangi somut bir delil bulunmuş mudur, bulunmamış mıdır? Bu savcı için önem arz etmiyor.

Ya da Fusun'un kaldığı evde teksir edilmiş yazılar çıkmış! Öyleyse bu teksirleri Fusun çoğaltmıştır. Gerçi teksir için baskı makinası vs. yok ama bunlar yine savcı için önem taşıyor. Üstelik Fusun İstanbul'dan geldiğine göre, demek ki Fusun İstanbul'dan örgütün teorik çalışmalarını yürütmek için gelmiştir.

Banaz'da bir dernek kurulmuş, kurucularını Orhan'ın iki üç defa görmüşlüğü olduğuna

göre, bu dernek TIKKO'nun görüşlerini yaymak amacıyla kurulmuştur.

Silah zoruyla bankalara girilmiştir. Bu silahları birilerinden almak gerekir. Öyleyse Orhan, silahları Ramazan'la, Yaşar'dan alsın ki onlarda suçlanabilsin!

İşıl, İstanbul'dan İzmir'e gelip bir-iki evde kalmış. O hâlde örgüte ev tutmak amacıyla gelmiştir.

Şeniz, köfteci dükkânı açmıştır. Öyleyse TIKKO'nun ideolojik ve siyasi fikirlerini yaymak amacıyla dükkânı açmıştır.

Bütün bu sayıp döktüğümüz yöntemlerin aynısı geriye kalan diğer sanıklar için de söz konusudur. Ve burada işletilmekte olan mantık her önüne geleni suçlama mantığından başka bir şey değildir.

Birisinin suçlanması mı gerekir? Örgüt militanıyla ilişkisi ve devrimci olması yeterlidir. O kişiyi örgüte sokacak delil de bulunur elbet tabii ki.

Bu iddianamede adı geçen kişilerin çoğunun burada esas kaynağı polis, savcılık, İzmir DGM Yedek Üyeliğinde kaleme alınan ifadeler oluşturmaktadır. Bu kişileri, mahkûm etmekle sırf kendi verdikleri ifadeler yeterli bulunmadığı için bütün ifadelerde birbirini tamamlayıcı bir rol oynatılmıştır. Zaten savcı da iddianamesini esas olarak bu ifadeler üzerine oturtmuştur. Bu açıdan da bu ifadelerin alınma şartları ve biçimleri çok önemlidir.

Bu ifadeler her şeyden önce biline gelen yöntemlerle, yani zor, işkence ve baskı yoluyla alınmıştır. Hemen her sanık ta bu yöntemle belirli oranlarda nasibini almıştır.

Bugüne kadar genellikle her davada özellikle de siyasi davalarda sanıklara her türlü baskının, şiddetin ve işkencenin uygulandığına ülkemiz kamuoyu tanıktır. Ve bu tür uygulamaların varlığını bir avuç sömürücüyle onların uşakları dışında kalan hemen hemen herkes kabul etmektedir. Ama çoğu kez mahkemelere çıkan sanıkların, kendilerine yapılanları anlatmaları, gerçeği dile getirmelerinin ötesine gitmekte, böylece de sorun örtbas edilmeye çalışılmaktadır. Hatta bazen anlatılanlar yargıçlar tarafından tepkiyle karşılanmakta ve işkence edebiyatı diye bastırılmaya çalışılmaktadır. Daha da önemlisi kimi yargıçlar, örneğin İstanbul DGM eski başkanı sanıklara "sizi öyle bir yere gönderirim ki aklınız başınıza gelir" diyerek işkenceyle tehdit yoluna bile gitmektedir.

Ben şimdi burada bana yapılan baskı ve işkenceleri anlatacak değilim. Bunlardan yakıncak da değilim. Üstelik bana yapılanları ispat etme şartlarım da yoktur. Ancak bu tür uygulamaların bana yapıldığını bazı verilerle dile getirebilirim.

Her şeyden önce işkenceci polisler de, İzmir DGM savcısı da, sorgu hâkimliği de buna şahittir ki, ben her üç mercide konuşabilmişsem, bu her 15-20 dakika da içtiğim haplarla mümkün olmuştur ancak. Yani bu haplar olmasaydı, ne benim MİT-Emniyet ne savcı ne de sorgu hâkimliğindeki ifadelerim olmayacaktı. Bunun için gösterebileceğim şahitler ise ifademi alan MİT-Emniyet yetkilileri ile DGM savcısı ve sorgu hâkimliğidir.

Ben 15 Nisan Perşembe günü yakalandığımda, bizzat savcı Ayhan Ulusoy tarafından ilk ifadem alındı. Ondan sonra Tepecik Sosyal Sigortalar Hastanesinin özel bir bölümünde, bir hafta iki kişilik bir odada, iki sivil, iki de resmi olmak üzere dört polisle birlikte kaldım. Polislere sorulursa, benimle kalmalarının nedeni, hem beni dışarıdan gelip öldürebilecek örgüt arkadaşarımdan korumak hem de intihar etmemi önlemektir.

Hastanede kaldığım bir hafta süresince yapılan baskılara karşı direnip, istedikleri türden bir ifade vermediğim için hastaneden çıkartılıp her türlü baskı ve işkencenin daha kolay yapılabileceği MİT-Emniyet karargâhlarına götürülmem kararı alındı. Sosyal Sigortalar

Hastanesinden yaralı olarak alınmama bahane olarak ta Devlet Hastanesine yatırılma gerekçesi gösterildi. 22 Nisan Perşembe sabahı, önce DGM'ye götürülerek işkenceye tabi tutulmam için savcı Ayhan Ulusoy'dan gerekli izin alındıktan sonra Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüm. Oradan da Kemer'deki Atlı Polis Karakoluna. Yani anayasayı yürekten savunduğumu iddia eden savcı anayasanın "kimseye eziyet ve işkence yapılamaz" ilkesini bizzat kendisi çiğneyerek Amerika'da "anti-gerilla okulu" ya da "Uluslararası Polis Akademisi" gibi okullarda, sorgu yapma, psikolojik savaş, propaganda savaşı... vs. öğrendiğini övünerek bahseden polisler beni teslim etmekten çekinmemiştir.

Kemer'de üç gün zarfında, MİT ve Emniyetin ifade almada tecrübeli elemanlarınca ifadem alındı. İfadenin nasıl alındığına ve neler söyleyip söylemediğimle, ifademe neler yazıldığına dair işkencecilerden başka gösterebileceğim şahidim yoktur. Bu ifadelerle nasıl bir senaryo hazırlandığını ise ancak üç ay sonra ifadeler elime geçtiğinde öğrenebildim. Bu ifadelerin nasıl birbirini tutmaz ve çelişkili beyanlarla dolu olduğunu, böylelikle de büyük kısmının nasıl polisler tarafından yazıldığını ifadeler okunursa hemen anlaşılabilir. Yalnız ben, bu ifadede geçen iki noktaya kendi açımdan önem arz ettiği için kısaca değinmek istiyorum.

İfademın 3. sayfasında benim adıma polisler şunu yazmışlar: "Uğruna mücadele ettiğim fikrimin gerçekleşmeyeceğine inanıyorum." Böyle yazarlar işte daktilo ve kâğıtlar, ifadem alındığında polislerin elinde olduğuna göre istedikleri gibi yazarlar elbette. Hatta bu konuda az bile yazmışlar denilebilir.

İşkenceciler komünistleri, devrimcileri ve yurtseverleri işkenceye tabi tutarlarken, bu kişilerin inançlarını yıkarak mahkemelerde nedamet getirmelerini de sağlamak isterler. Yani onlar da, baskı ve işkenceler sonucu yazılan ve çoğu kez kendi kalemlerinden çıkan ifadelerin devrimcileri değerlendirmede kıstas olmayacağını bilincindedirler. Bu yüzden de mahkemelerdeki tutum ve davranışlar, onlar için esas olmaktadır. Kim bilir benden de öyle bir tutum beklemiş olacaklar ki böyle yazmışlar. Ben hakkımda yapılan yukarıdaki iftiraya karşı bir şey söylemeyi gerekli görmüyorum. Çünkü biz devrimciler için gerçeğin biricik ölçütü pratiktir.

Hatta 1-2 duruşmasına çıktığımız DGM üyeleri de, bizden böyle bir tutum istediler. Çünkü onlar da bu tür davranışta bulunanları, gerektiğinde beraat ettiriyorlardı. Biz DGM'de yargılandığımız günlerde, bizzat şu örnekle bile karşılaştık. DGM'yi tıpkı bir manastır gibi kabul ederek günah çıkaran, yani beni devrimci değilim diyerek yargıçlardan af dileyen bir kişi beraat etmiş, aynı şartlardaki başka bir kişi ise istenilen türden bir sorgu vermediği için tam 8 yıllık bir cezaya çarptırılmıştı.

İfademle ilgili olan belirteceğim ikinci nokta şudur:

Ben ifademın sonunda güya şöyle demişim:

"Bildiklerimi hiçbir cebir ve şiddete maruz kalmayarak tam bir samimiyetle anlattım."

Ben ifademın alınış şartlarını belirttim. Burjuva toprak ağası devletinin bir parçası olan emniyet ve CIA'nın yönetiminde önemli rol oynadığı MİT ile bizlerin arasındaki samimiyetin ne olabileceği konusunda benim şimdilik söyleyecek bir şeyim yok. Tabii ki ifade yine her zamanki klasik cümle ile sona eriyor. "İfadesini okuyup tasdik etti."

Çoğu kişi baskı ve işkence aygıtının sadece emniyet, MİT, kontr-gerilla kuruluşları tarafından uygulandığını, sözgelimi işkenceci savcılarının da olabileceğini tahmin edemiyor. Sıkıyönetim sırasında işkence hanede devrimcileri katleden savcıyla işkencehaneye odacı yollayan ya da yollama tehdidinde bulunan savcı Ayhan Ulusoy arasında ne gibi bir farklılık olabilir.

Savcılıkta işkenceci polisler, sanığın yanında ya da kapıda beklerken savcı da elbette ki ifademın başında emniyette alınan ifademın doğru olduğunu, ifade alınırken cebir, şiddet ve baskı gösterilmediğini yazar. Yine ifade de, sanığın söylediklerini gerekli süzgeçten geçirilerek sonunda sanığa “baskı olmadan her şeyi anlattım, ifademi okudum” dedirtirler.

Peki, hiç mi söylenenler yazılmaz diye haklı olarak sorulabilir. Yazılır elbette. Suç sayılabilecek şeyler yazılır. Örneğin şu sözümü sorgu hâkimi allandıra pullandıra gerçekten dediğim gibi yazmıştır. “Bizler mesela İzmir’deki iki bankayı soyma eyleminde bulunan şahıslar, komünist olmaya yönelmiş devrimcileriz. Şimdilik bize tam komünist denilemez, çünkü komünist olmaya, tam şartlara sahip değiliz.”

Esasında MİT-Emniyet amiri, savcılık ve yedek üyeliği arasında farklılık aramak yanlışır. Hepsı aynı devlet mekanizmasının, aynı sömürü ve zulüm aracının birer parçasıdır.

İşkence ise, ülkemizde iktidarı elinde bulunduran, can çekişen faşist diktatörlüğün halkımıza uyguladığı şiddet ve zulüm politikasının en olağan araçlarından biridir.

Hâkim sınıfların beslemesi basın organlarında, polis saldırılarının resimleri, işkence odalarında düzenlenen ifadeler, büyük manşetlerle yayınlattırılmaktadır. “Polisin büyük başarısı”, “kanundan kaçılmaz” başlıklarının altında yayınlanan yüzü gözü kan içinde kalmış insanların, saçlarından sürüklenerek götürülen kadınların resimleri polis zulmünü bütün çıplaklığıyla tekrar tekrar ortaya koymaktadır. Karakollarda, işkencehanelerde sakat kalan, deliren, öldürülen insanların artık gazetelerde olağan günlük haberler olarak yer almaktadır. Bu faşizmin doğal karakteri gereği ve faşistlerin halkın yükselen mücadelesinden duydukları korkunun sonucudur ve bizler de bize yapılanları bu açıdan olağan karşılıyoruz.

Faşistlerin bütün komünistlere ve devrimcilere uyguladıkları gibi, bize de uyguladıkları işkencenin amaçlarından biri bizim devrimci inancımızı yıkararak, burada bu kürsülerden bizi halkımızın davasına saldırtmaktan, diğer bir amaçları da karşı devrime karşı mücadele eden her örgüt gibi örgütümüzü de tasfiye etmektir. İşte bu nedenlerle bana yapılan işkence ve baskılar sonucu ben verdiğim mücadele içinde kendimle ilgili eylemleri kabul ettim. Ama benimle birlikte örgütümüz üyeleri dışında kalan ve bu iddianamede adı geçen kişilerin örgüt üyesi ya da yöneticisidirler diye beyanda bulunmadığım hâlde, polis, savcı ve yedek üyelik bu kişileri de sırf tanıdığım için elbirliği ile örgüt üyesi ya da yöneticisi yapmışlardır.

Şöyle diyor iddianamenin savcısı: “Teorik çalışmalardan alınan sonuçlara göre TİKKO üyesi olabilecek nitelikte olanlar da eylemlerde kullanılmak üzere TİKKO savaşçısı olarak örgüte dâhil edilmişlerdir. TİKKO savaşçıları da İzmir’de iki eylem düzenleyerek kendilerine düşen görevi yerine getirmişlerdir.

Ben savcının ikinci cümlede belirttiği gibi bir TİKKO savaşçısı olarak İzmir’de mücadele arkadaşlarımla beraber iki eylem düzenleyerek, inandığımız dava uğruna kendimize düşen görevi yapmaya çalıştık. Ama birinci cümlede söylendiği gibi iddianamede yer alan herkesi mahkûm etmek amacıyla, teorik çalışmalardan alınan sonuçlara göre kişileri TİKKO savaşçısı olarak örgüte kabul etmek görüşü savcının kendi görüşüdür. Ama kendi yazdığına savcının da inanmadığı rahatlıkla söylenebilir. Yoksa hayali suçlamalara başvurmanın ne anlamı olabilir? Üstelik savcı örgütümüzü bir burjuva kulübü ya da reformist ve revizyonist bir örgüt olarak, beni ve iki arkadaşımı da böyle bir örgütün militanları olarak kabul etmediğine göre konu daha da önem kazanıyor.

Marksist-leninist bir hareket, hiçbir zaman teorik çalışmalar sonucu kendisine örgüt üyesi almaz. Yani eline doküman geçen veya bu dokümanları okuyan herkes TİKKO’ya üye

olamaz. Hüseyin ve Mustafa arkadaşlar da, kamulaştırma eylemi öncesi değil, ancak kamulaştırma eyleminin ertesinde örgüt üyesi olabilmişlerdir.

Savcı yukarıdaki tezini güçlendirmek amacıyla örgütümüzle ilgili dokümanları da iddianamesine sıralamaya çalışmış ve üstüne basa basa "Belgeler tümü ile TKP/ML ve bu partinin yan kuruluşu olan TİKKO'nun görüşlerini kapsamakta ve bu görüşler doğrultusunda hareket edilmesi gerektiği tavsiyesinde bulunmaktadır" diye belirtmektedir. Savcı iddianameyi o kadar önyargılı ve aceleyle hazırlamış ki, örgütümüzle ilgili dokümanları iddianamesine sıralarken örgütümüzle ilişkisi olmayan bir sürü belgeyi de kendi fikirlerimizin anlatıldığı dokümanlar olarak göstermiştir. Hatta bizimle ilişkisi olmayan dokümanlar çoğunluğu oluşturduğu gibi, Mao Zedung'un "Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine" makalesini bile bize mal etmeye çalışmış. Böylelikle de ideolojik, siyasi ve örgütsel görüşlerimiz hakkında çelişik ve doğru olmayan fikirleri de örgütümüze mal etmiş bulunmaktadır. Bu durum, ya bilgisizliğinden ya da yukarıda dediğimiz gibi efendilerinin elini çabuk tutmasını istediği için aceleden kaynaklanabilir.

İşte böylesi bir anlayış içinde olan DGM savcısı, daha önce de belirttiğim gibi her önüne geleni mahkûm etme eğilimiyle hareket ettiğinden iddianamede burada bulunan arkadaşların hepsinin örgütlü oldukları sonucunu da beraberinde getirmiştir.

Daha iddianamenin başında örneğin altıncı sayfada, "Davamızın sanıklarının mensup olduğu ekol", örneğin 7. sayfada "davamızın sanıklarının da TKP/ML gizli örgütünün yan kuruluşlarından TİKKO'nun mensubu oldukları anlaşılmaktadır" diyerek bütün sanıklar hakkında önceden belirli bir yargıya varan savcı Ayhan Ulusoy'dan sanıkların fiili ve hukuki durumları ele alınırken de başka bir tavır beklemek hayal olurdu zaten.

Ama savcı, emniyette alınan ve kendisi tarafından yazılan ifadelere dayanarak sanıkları suçlayacağına örneğin Uşak'taki, Banaz'daki örgütsel faaliyetin somut delillerini getirmeye çalışsaydı daha akıllıca hareket etmiş olmaz mıydı?

Şimdi bu iddianameyi tamamlayan soruya şu soruları sormak gerekmez mi?

Örgütsel çalışma nasıl yapılır?

Örgütsel çalışma, Banaz'da 15 gün kalıp giden Ömer'le mi yapılır?

Örgütsel çalışma, okula kayıt olduğu için Ankara'ya çekip giden Osman Sungur'la mı olur?

Örgütsel çalışma, bir yıl içinde 3-4 kez birkaç saatliğine Uşak ve Banaz'a giden Orhan'la mı olur?

Örgütsel çalışma, 2-3 kez görüştüğüm sabahtan akşama kadar simit satan Yaşar'la mı, inşaatta çalışan Mehmet'le mi, elektrikçilikle uğraşan Ramazan'la mı olur?

Üstelik te bu kişiler, hemen de istediğimde bana tabanca verecekler, istediğimde İzmir'e gelip eylem yapacaklar. Ya da dernek kuracaklar.

Her şey açık seçik ortada, sanık durumunda bulunan suçsuz kişilerin suçlandıkları, örgütsel çalışmalara ilişkin somut herhangi bir delil yok ama işkence, baskı ve zorla alınmış sayfalarca ifadelerle, bu ifadelere dayalı bir iddianame var. İşte buradaki sanıkların büyük çoğunluğunun burada olmalarının şartları bunlara dayanmaktadır.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Bizler hepsi de, bir bütünün bir parçası olan faşist idarenin faşist kurumları, MİT, Emniyet ve keza yine faşist terör ve baskının uygulama alanı DGM savcı ve yargıçlarının çeşitli baskılarına maruz kalarak buraya getirildik. Ben bu haksız ve yasalara aykırı davranışların

bir ürünü olan iddianamedeki bir sürü suçlama ve iddianın temel noktalarını cevaplamaya çalıştım. İddianamedeki benim sorguda cevaplayamadığım daha yığınla iddia ve suçlama vardır. Ben bu yığınla ve birçoğu ipe sapa gelmez, ayrıca birçoğuna da buradaki arkadaşlarca cevabı verilmiş iddia ve suçlamalardan en önemlilerini cevaplamayı daha doğru buldum. İddianamedeki, gerek ideolojik-politik, gerekse pratik faaliyetlerimizle ilgili ithamları, bu ithamlarla sıkı sıkıya bağlı olan görüşlerimizi de belli ölçülerde belirttim sayılır.

Bu iddianamenin temelini oluşturan polis, savcılık ve DGM yedek üyeliğince hazırlanan ifadeleri kabul etmiyorum. İfadelerimde yazılanların hesabını ise, ben değil, bu ifadelerin hazırlayıcıları olan emniyet güçleri, savcı Ayhan Ulusoy ve DGM yedek üyeliği verebilir. Çünkü bu ifadelerin hiçbir bana okutulmadan imzalatılan, hazırlayan mercilerin sanıkları suçlama amacıyla kaleme aldıkları birer belge niteliğinde olabilir ancak.

Yukarda zaman zaman anlatmaya çalıştığımız emniyet görevlilerinin, DGM savcısının ve sorgu hâkimliğinin bize karşı olan olumsuz ve tamamen taraflı davranışlara, DGM Mahkeme Heyeti ve özellikle Mahkeme Başkanı da katılarak, bu olumsuz ve taraflı tutum ve davranışlara sanki onların bıraktıkları yerden devam ediyormuşçasına bize karşı aynı şekilde davranmaya başladılar. Daha ilk duruşmada, bu mahkemelerin kanunlara, anayasaya, insan hakları sözleşmelerine aykırı olduğunu belirten bir dilekçeyi okuyan arkadaşların birinin sözleri savcı tarafından kesilerek, bu dilekçenin sanıkların siyasi görüşlerini içeren bir dilekçe olduğu gerekçesiyle mahkeme heyetine okutulmaması talebinde bulundu. O zamana dek dilekçeyi sessizce dinleyen heyet, sanki uykudan uyanırmışçasına uyandı ve savcının uyarısı üzerine mahkeme başkanı dilekçede ki siyasetle ilgili olan kısımları okunmamasını istedi. Eğer siyasi kısımların okunmasında diretilirse, dilekçenin tamamen okutulmayacağı tehdidi de eksik edilmedi tabii ki.

Oysa biz siyasi bir davadan ötürü DGM'de yargılanıyorduk. Biz, halkın davasını savunduğumuz için DGM'de yargılanıyorduk. Elbette verdiğimiz ve vereceğimiz dilekçelerde siyasi açıklamalar ve siyasi gerçekler yer alacaktı.

Peki, ama savcı Ayhan Ulusoy, politikadan korktuğu için mi dilekçenin okunmasını istemedi?

Yoksa savcı Ayhan Ulusoy, faşizme bağlılığının gereği olarak faşizme karşı olan bir politikaya mı hayat hakkı tanımak istemedi?

Bize kalırsa, savcı siyasetten hem korkuyor hem de korkmuyor. O, proletaryanın bütün halkın desteğini de alarak faşizme karşı yürüttüğü politikadan korkuyor ama aynı zamanda, o faşistlerin proletaryaya ve emekçi halka karşı yürüttükleri zulüm politikasının yüreктen savunucusudur da.

DGM'de yargılanan sanıklar emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, revizyonizme ve feodalizme karşı mücadele ettiklerinden dolayı yargılanmak isteniyordu. Yargılayan merci ise, ABD emperyalizminin işbirlikçisi faşist MC diktatörlüğünün emrindeki mahkemeleriydi. Bütün bunlar gerçek birer olgu olduğu hâlde, bu gerçeklerden hareketle sanıklar siyasetten bahsetti mi, işte o zaman savcı ayağa kalkıp bütün sınıfsal kin ve nefretiyle sanıkların siyasetten uzaklaşmalarını istemekle, mahkeme heyeti de buna evet demekten başka bir şey yapmamaktaydı.

İyi ama bizim cezalandırılmamızı isteyen savcının hazırladığı iddianame neyin ürünüdür? Savcı burada bulunan sanıkların TCK'nın 141 ve 146. maddelerine göre yargılanmasını istediğine ve bu maddelerin mevcut sosyal ve politik düzenin sahibi olan büyük burjuvalarla,

toprak ağalarının siyasetine uygun bir şekilde davranmaktadır. Bütün bunların savcı bal gibi bilincindeydi. Ve bu bilincinden dolayıdır ki, DGM’de de devrimcilerin değil, faşistlerin ideolojisinin-politikasının ancak geçerli olabileceğini belirtmekteydi. Ama o mahkemede bunu genel olarak siyasetten konuşulmaz maskesi arkasına sığırarak yapmaktaydı.

Demirel de aynı savcı gibi davrandığı için şöyle diyordu: “DGM kanunu ile gençlerin hiçbir ilgisi yoktur.” Yani işçiler DGM’de yargılanacak, zindanlara atılacak ama DGM ile hiçbir ilgileri olmayacaktı. Gariptir ki tam da Demirel’in bu sözü DGM’de dile getirilirken, başkan okuyucu arkadaşın sözünü keserek “Kızım DGM’lerin Demirel’le ne ilişkisi var?” diyebilmişti.

Bütün bunlar bir tesadüfün ürünü değildi. Zincirleme olarak gelişen bir mantığın özel olarak burjuva mantığının ve genel olarak ta burjuva sınıf tavrının ürünleriydi.

Amaç hep aynıdır.

Ezilen sınıfların ideolojisine, politikasına dur, egemen sınıfların ideolojisine, politikasına geç demeli, hatta bununla da yetinilmeyerek faşizmin ideolojisine, politikasına geç derken saygı duruşunda da bulunmak ve hatta hatta peşinden gitmeli.

Sayın başkan, sayın üyeler,

Bizler sorgunun başında da belirttiğimiz gibi, kendi menfaat ve geleceğimizi yiğit ve cefakâr halkımızın menfaatiyle birleştirerek halkımızın sömürü ve zulüm düzeninden kurtuluşu mücadelesine katıldık.

Bizler sömürücülerden, soygunculardan, dolandırıcılardan yana değil, işçilerden, köylülerden, emekçilerden, çile çekenlerden yana olduk.

Bizler, Türkiye halklarının yıllardır emperyalizme, feodalizme ve işbirlikçi kapitalizme karşı verdiği ve hâlide bunlarla birlikte Sovyet sosyal emperyalizmine, bunların işbirlikçisi revizyonistlere karşı da yürüttüğü mücadelede yer aldık. Bu mücadele içinde devrim yolunu karartan ve kitlelerin mücadelesini pasifleştiren her türden oportünizme ve reformizme karşı mücadele etmeye çalıştık.

Demokratik halk devrimi yolunda, Türkiye halkına önderlik etmeye çalışan TKP/ML’nin saflarında yer aldık ve yaşadığımız müddetçe de bu saflarda yer alarak halkımızın mücadelesine katkıda bulunmaya çalışacağız. Bizler şuna yürekten inanıyoruz ki;

Zafer emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, bunların işbirlikçilerinin ve feodalizmin değil, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarla, uğrunda nice şehitler verilen, nice fedakârlıklara katlanılan yüce devrimcilerin olacaktır.

YAŞASIN DÜNYA VE TÜRKİYE HALKLARININ MÜCADELESİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ!

YAŞASIN İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN ÇİZDİĞİ TKP/ML’NİN MARKSİST-LENİNİST ÇİZGİSİ!

YAŞASIN TKP/ML, TİKKO, TMLGB!

ORHAN BAKIR

YEŞİL HAT'TA NELER OLUYOR?

Kıbrıs'ta faşist Türk ordusunun işgali sürüyor. "Barış Harekâtı" isimli işgal hareketinin üzerinden 49 yıl geçti. Türk, Yunan, Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk hâkim sınıfları 49 yıldır süren işgali, halkları birbirine iyice düşman etmek için kullandı, kullanıyor. Şimdi Kıbrıs yeniden gündemde. T.C. işgal güçleri ile kendisi de işgalcilerin bir aracı olan BM "Barış Gücü" arasında yaşanan yol yapım gerginliği bir anda gündeme oturdu.

T.C. işgal güçleri, Birleşmiş Milletler (BM) kontrolünde bulunan Yeşil Hat üzerindeki Pile köyüne yol yapmak istiyor! Pile, 1974'ten bu yana Yeşil Hat denen BM bölgesinde yer alan Kıbrıslı Türk ve Rumların senelerdir birlikte kardeşçe yaşamlarını sürdürdükleri bir köy. T.C. işgal güçleri, yolun Pile köyüne ulaşımı

kolaylaştıracağını ve köylülerin yaşam kalitesini artıracığını savunuyor! Ancak BM sözcüleri bunun 1974'ün ardından oluşturulan Yeşil Hat'ı ihlal edeceğini iddia ediyor! T.C. işgal güçleri ve yol inşaat ekibi, yol yapımını engellemek için bölgeye gelen BM Barış Gücü askerleri arasında gerginlik yaşandı. Engel olarak yol yapım alanına konuşlandırılan, BM araçları, yol yapım araçları tarafından zorla yoldan kaldırıldı. BM askerleri ile Türk askerleri arasında itiş kakış yaşandı. Bir silah çekilmediği kaldı. T.C. işgal güçleri bunun hakları olduğunu, BM'yi Kıbrıs Türk halkının iradesini görmezden gelmekle suçluyor! Yolun insani amaçlarla, Pile de yaşayan insanların hayatını kolaylaştırmak için yapıldığını söylüyor. Buna karşı uluslararası alanda –şimdilik Türkiye dışında– Kıbrıs'ın tümünün meş-

ru temsilcisi olarak kabul edilen, gerçekte anda Güney Kıbrıs Yönetimi konumunda olan Yönetim Temsilcileri, Kuzey Kıbrıs'taki işgal güçlerinin BM askerlerine saldırdığını söylüyor. Yol yapımı denen şeyde maksadın insani değil askeri olduğunu açıklıyor.

Uluslararası alanda BM Güvenlik Konseyi adına yapılmak istenen bir "kına" açıklaması, Rusya'nın vetosuna takıldı. Buna karşı Kıbrıs Birleşmiş Milletler Misyonu (UNFICYP), Kıbrıs Türk kuvvetlerinin adayı ikiye bölen tampon bölgedeki Pile köyünde tartışmalı yol inşaatını engellemeye çalışan BM "Barış Gücü" askerlerine saldırdığını açıkladı. AB, İngiltere, Fransa ve ABD kınama mesajları yayınladı. Tampon bölgede "izinsiz inşaat faaliyetlerine" karşı Türk işgal güçlerini uyararak UNFICYP "Kıbrıs'taki Birleşmiş Milletler Barış Gücü, bu sabah Kıbrıs Türk tarafının personeli tarafından BM Barış Gücü askerlerine yönelik saldırıları ve BM araçlarına verilen zararını kınamaktadır" açıklamasını yaptı.

Pile köyü nerede?

Pile, Yeşil Hat içerisinde yer alan bir köydür. Yeşil Hat, Kıbrıs'ta Güney Kıbrıs ile işgal bölgesini birbirinden ayıran BM "Barış Gücü" denetimindeki bölgedir. Pile köyü, hem Kıbrıs Türkleri hem de Kıbrıs Rumlarının birlikte yaşadığı bir köydür. Pile köyü, Larnaka'nın 12 km kuzeydoğusunda, Beyarmudu köyünün 3 km güneyinde, adanın güney kıyısına 4 km uzaklıktadır.

Sorunun geçmişi

Kıbrıs, birçok medeniyete ev sahipliği yaptı. Osmanlılardan önce Kıbrıs'ta Venedikliler egemenliğini sürdürüyordu. Kıbrıs 1571'de Osmanlılar tarafından işgal edildi. Osmanlılar ada da 307 yıl

boyunca hâkimiyetlerini sürdürdüler. 1877-1878'te Osmanlı- Rusya savaşında, Osmanlılar yenildi. Ayastefanos Antlaşması (Yeşilköy) imzalandı. Osmanlı devleti, Kıbrıs'ı 1878'de İngiliz emperyalizmine kiraladı. Birinci Paylaşım Savaşı'nda Almanya'nın yanında savaşa katılan Osmanlı Devleti yenildi. İngiliz emperyalistleri, Kıbrıs'ın mülkünün kendilerinde olduğunu açıkladılar, Kıbrıs, resmen "Kraliyet Kolonisi" ilan edildi.

1950'li yılların ortalarında, adada öncelikle Kıbrıslı Rumlar arasında sömürge statüsüne karşı bir hareket başladı. Komünistler kitle eylemleri ile sömürge statüsünün kalkması, bağımsız bir Kıbrıs Cumhuriyetinin kurulması için mücadele yürüttüler. Sömürgecilğe karşı hareket içinde şoven Helen milliyetçisi güçler de vardı. Bunlar "Enosis", Kıbrıs'ın İngiliz sömürgeliğinden kurtulması ve "anavatan" Yunanistan'a bağlanması yanlısı idiler. Bu kesim içinden, Yunanlı azgın anti-komünist General Grivas önderliğinde kurulan ve Yunan hükümeti tarafından desteklenen EOKA örgütü çıktı. Bu örgüt en başta Kıbrıslı Rum komünistlere ve "Enosis" yanlısı olmayan Rumlara karşı terör uyguladı. 1955'ten itibaren İngiliz askeri tesislerine, askerlerine karşı gerilla eylemleri yürütmeye başladı. İngiliz sömürgecilerinin bu gelişmeye cevabı şiddetin yanında klasik "böl/yönet" siyaseti oldu. Kıbrıslı Türkler içinden İngiliz sömürgeci güçlerine destek olan "özel savaş" elemanları devşirildi. EOKA eylemleri bu gelişme ertesinde Kıbrıslı Türklere karşı da yönelmeye başladı. Bu yönelim Türkiye'de Müslüman olmayan azınlıklara yönelik 6-7 Eylül pogromları ertesinde daha da güçlendi. T.C. devleti, İngiltere'nin çekilmesi şartlarında Kıbrıs'ın Yunanistan'a bağlanması siyasetine karşı idi. EOKA'ya karşı T.C. devleti-

nin desteğinde Türk Mukavemet Teşkilatı adı altında bir örgüt kuruldu. Bunların programı aslında ikili “Enosis” anlamına gelen “Taksim” idi. Tabii “Kıbrıs Türk’tür Türk kalacaktır” diyerek tüm Kıbrıs’ı T.C.’ye bağlamak isteyenler de vardı. Ama bunun verili uluslararası konjonktürde mümkün olmadığı belli idi. Aynı şekilde aslında Kıbrıs’ı bir bütün olarak Yunanistan’a bağlama siyaseti de o günün uluslararası ortamında gerçekçi değildi. Fakat bunlar hakları birbirine karşı kıskırtmak için kullanılan iyi araçlardı.

İngiliz emperyalizminin Kıbrıs’taki egemenliği 1960’a kadar sürdü. 11 Şubat Zürih, 16 Şubat Londra antlaşmaları sonucu, üç ülkenin garantörlüğünde (Yunanistan/Türkiye/İngiltere) Kıbrıs Cumhuriyeti kuruldu.

1963-1967’de Rumlarla Türkler arasında çatışmalar başladı. Karşılıklı katliamlar yapıldı. Bu çatışmalar esnasında her iki milliyetten insanlar birbirine kırdırıldı. Yıllarca beraber yaşamış olanlar göç etmek zorunda bırakıldı.

15 Temmuz 1974’te ABD güdümlündeki faşist Sampson klığı, Kıbrıs Cumhuriyeti’nin seçilmiş Cumhurbaşkanı Baş Piskopos Makarios’u darbe sonucu iktidardan indirdi. Darbeyi fırsata çeviren Türk hâkim sınıfları 20 Temmuz 1974’te Kıbrıs’ın kuzeyini işgal etti.

Bütün emperyalist çözümlere hayır! Kurtuluş devrimidir!

Türk işgal güçleri, 13 Şubat 1975’te Kıbrıs Türk Federe Devleti’ni ilan ettiler. Bu ilan federal bir çözüm isteğini dile getiriyordu. Bu nedenle kuruluş bildirgesinde, nihaî amacın iki bölgeyi bir federasyon ve Kıbrıs Rum toplumuyla birleşmek olduğu belirtiliyordu. 15 Kasım 1983’te federe devlet statüsü terkedilerek bağımsız “Kıbrıs Türk Cumhuriyeti” devleti-

nin kuruluşu ilân edildi. Sömürgeci Türk devleti, Kuzey Kıbrıs’ın ayrı bir devlet olduğunu iddia ediyor! Ancak bu devleti T.C.’den başka hiçbir ülke tanımıyor.

Sömürgeci Türk devleti, Kıbrıs’ın %38 toprak parçasını işgal etmiştir. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli komünistlerin tavrı şudur: Sömürgeci Türk ordusu Kıbrıs’tan defolmalıdır. Kıbrıslı Rumlar / Kıbrıslı Türkler ve milli azınlıklar, nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermelidir. İngiliz üslerine el konulmalı, tüm yabancı askerler Kıbrıs’tan defolmalıdır.

Kıbrıs, Akdeniz’in üçüncü büyük adasıdır. Stratejik konumu ve Doğu Akdeniz’de keşfedilen karbon yatakları nedeniyle emperyalistler ve gerici bölge ülkeleri kıyasıya bir dalaş yürütmektedir. İşçiler ve emekçi kitleler yıllardır süren bu it dalaşı ile sorunun nasıl çözülemeyeceğini daha iyi kavramalıdır. Bütün gelişmeler, Kıbrıs sorununun emperyalistler ve uşakları tarafından çözülemeyeceğini göstermiştir. Kıbrıs sorununu gerçek anlamda çözecek olan Rum ve Türk milletinden ve milli azınlıklardan Kıbrıs’ın emekçi halkının işçi sınıfı önderliğindeki devrimidir.

Emperyalistlerin ve uşaklarının sözde çözümlerine hayır! Kıbrıs’ın gerçek çözümünü proletarya önderliğinde halklar yaratacaktır. Kıbrıs’ın değişik milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçi halkları, işgale, emperyalizme, Rum ve Türk hâkim sınıflarına karşı ortak mücadele cephesinde birleşmelidir. Yunanistan, Türkiye, Kıbrıs’ın çeşitli milliyetlerden halkları, silahları kendi hâkim sınıflarına çevirmelidir. Her ülkede düşman içerdedir.

Faşist Türk ordusu Kıbrıs’tan defol!

Tüm yabancı askerler Kıbrıs’tan defolun!

Çözüm halkların devriminde!

21 Ağustos 2023

PİLE OLAYLARI

[Gazetta Kıbrıs internet sitesinde yayınlanan Mustafa Onurer imzalı, 25 Ağustos 2023 tarihli yazıyı yayınlıyoruz. Redaksiyon]

“İnsani amaçlarla” ulaşılan “hayvani sonuçlar”...

Pile’de yaşanan gerginlik üzerine açıklama yapan Türk yetkililerinin (*) hepsi de iki noktaya, üstüne basarak, vurgu yapmışlardır.

Birincisi, bu yolun tamamıyla “insani amaçlarla” yapılmak istendiği; ikincisi ise; KKTC’nin egemen bir devlet olduğu iddiasıdır.

Bu iki nokta üzerinde durmadan, şu gerçeği hatırlatmakta yarar görüyorum: Çatışan taraflardan hiçbiri hatanın kendinde olduğunu söyleyerek çatışmaya girmez. Taraflar, kendi haklılıkları üzerine savlar geliştirirler. Bu durumda da rakiplerinin savlarını yanıtlamak, yalanlamak ve etkisiz hâle getirmek için çaba harcarlar.

Anlayacağınız, bir taraf kendini haklı, karşı tarafı haksız görüp gösterirken, diğer taraf

da kendini haklı, karşı tarafı haksız görür ve gösterir.

Anlayacağınız, burjuva dünya yalan ve güç üzerine kurulmuştur...

Gelin şimdi Pile olayına bu gerçek çerçevesinde bakalım ve Türk tarafının esas niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışalım.

Tamam, Pile’ye gitmek için çekilen çile gerçektir. Pile’ye bir düğüne gidecek olursanız, düğün kuyruğundan önce sınırdaki kimlik kontrolüne hazır olmanız lazım. Aynı şey cenazeler için de geçerlidir. Yani, güneye çalışmak için geçen işçilerin bütün geçiş kapılarında çektikleri çileyi Pile’ye gidecek veya Pile’den KKTC’ye gelecek olanlar da sürekli yaşamaktadırlar. Ama bu çile sadece Pile için değil, tüm diğer geçiş kapıları için de geçerlidir.

Bu gerçek ortada dururken niye sadece Pile? Yoksa Pile dışındaki kontrol nokta-

larında yaşanan eziyet “insani amaçlar” kapsamı dışında mı?

Denecektir ki, “hayır, biz vatandaşlarımız arasında hiçbir ayırım gözetmeden, ‘insani amaçlar’ çerçevesindeki tüm engelleri kaldırmak istiyoruz, ama güney yanaşmıyor”.

Yok, yok! Boşverin güneyi falan, gelin kuzeydeki “insani amaçları” konuşalım.

Mesela, Alayköy’den Lefkoşa’ya en kestirme yol hangisidir? Bugünkü güzergâh olmadığı kesin. Niye daha kestirme bir yol açmıyorsunuz? Hem de “insani nedenlerle”...

Yapamazsınız, çünkü yapmanız gereken güzergâh üzerinde askeri birlik var. Üstelik ara bölgede değil, BM askeri de karışamaz. Kimin askeri birliği var orada? Türkiye’nin, değil mi? Hani siz egemeniniz KKTC’de? Öyle BM’ye falan da sormaya gerek yok, egemen olduğunuzu gösterin dünya âleme, geçirin yolu kendi askeri birliğiniz içinden. Müsade etmiyor mu Ankara? E, sürün şïro-ları üzerine, kanıtlayın egemenliğinizi...

Mesela, Luricina’ya, tamamiyle KKTC sınırları içinde olmasına rağmen, yıllarca kimlikle kontrolü sonrası girilebildi, değil mi? “İnsani amaçlar” gereği miydi bu uygulama da?

Mesela, siz halkınızın “insani amaçlarla” ihtiyaç duyduğu, Dağyolu diye bilinen yolu niye yapmadınız bunca yıldır? Birçok insanımızı kaybettik bu yol olmayan yolda.

N’oldu, paranız mı bitti? E, ananızdan isteyin da versin, nasıl olsa “insani amaçlarla” kullanılacak, değil mi?

Kim yer sizin “insani amaçlar”ınızı?

Ne siz insansınız, ne de sisteminiz insani-dir, amaçlarınız nasıl insani olsun?

Bir de kalkmış, koro hâlinde “egemen” olduğunuzu iddia ediyorsunuz.

Yahu siz, Ankara’ya sormadan değil BM üzerine şïro sürmek, tuvalete bile gidemezsiniz. Ankara otur der oturursunuz, kalk der kalkarsınız. O, federasyon derse, siz de dersiniz. O, iki egemen devlet derse, siz de

iki egemen devlet dersiniz. O, sizin parti başkanınızın, başbakanınızın ve hatta cumhurbaşkanınızın kim olacağını belirler, siz ise bunu olsa olsa alkışlırsınız.

Ankara, KKTC üzerinde, hem ekonomik ve hem de siyaseten egemendir. Ankara’nın bu egemenliğini Kıbrıslı yöneticiler ve makamlar eliyle kullanıyor olması bu gerçeği değiştirmez. Kıbrıs Türk burjuvaları ve onların siyasal temsilcileri Ankara ile gönül ve hedef birliği oluşturmuşlardır. Daha doğrusu Ankara’nın Kıbrıs’taki uzantıları hâline dönüşmüşlerdir. Bu anlamda, aslında “egemeniz” derken onlar tümüyle yalan söylemiyorlar. Onlar, egemenlik haklarını Ankara’ya devrettiklerinden ve kendilerini de Ankara’nın uzantısı gördüklerinden, Ankara’nın Kıbrıs’ın kuzeyindeki egemenliğinden kendilerine de pay çıkarıyorlar.

Tamam da, BM Güvenlik Konseyi üyeleri de mi bilmiyor KKTC’nin egemen bir devlet değil ama son tahlilde T.C.’nin kesin hakimiyeti altında, her anlamda T.C.’nin egemen olduğu bir devlet olduğunu? Kim bu Güvenlik Konseyi üyeleri? ABD, Britanya, Fransa, Rusya ve Çin. ABD, Britanya ve Fransa aynı zamanda Türkiye’nin de üyesi olduğu NATO’nun da ileri gelen ülke-leri, yani Batının ağır topları. Türkiye, bu NATO’nun en büyük ordularından birine sahip bir ülke. Türkiye’nin burnunu Kıbrıs’a sokmasını sağlayan, Türkiye’yi, 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti’ne “garantörlerden biri” yapan bu Britanya ve ABD değil mi? İşlerine gelmediğinde Türk Silahlı Kuvvetleri’nin (TSK) adaya müdahalesini engelleyen, ama istediklerindeyse resmen müsamaha göstererek onay veren bunlar değil mi? Bunlar, 1974’te, “anayasal düzeni tesis edip çekilme” yalanıyla adaya çıkan ve o günden itibaren, bırakın geri çekilmeyi, kökleşmek için her türlü hukuku alenen ihlal eden bir güç olduğunu bilmiyorlar mı? Bilmiyorlar mı ki, anayasası uyarınca (Geçici 10. mad-

de) KKTC'nin her türlü iç ve dış güvenliğinden sorumlu GKK denen kurum Türkiye Genel Kurmayı tarafından atanan bir Türk generali tarafından sevk ve idare ediliyor.

Tüm bunları biliyorlarsa, nasıl oluyor da, kendi askerleri üzerine şiro sürülmesinden T.C.'yi değil de KKTC makamlarını sorumlu tutuyor? Hem de, T.C. yetkilileri Pile olaylarında yapılanları savunmak ve BM'yi suçlamak için ilk andan itibaren açıklamalar yapmaya (TC DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI'nın, 19 Ağustos 2023 tarihli açıklaması:

“Birleşmiş Milletler Barış Gücü (BMBG) askerlerince, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin (KKTC) egemenlik alanındaki topraklarda inşa edilen Pile-Yiğitler yolunu engellemek amacıyla dün (18 Ağustos) gerçekleştirilen fiziki müdahaleyi kabul edilmez buluyor ve şiddetle kınıyoruz. KKTC Dışişleri Bakanlığı'nın konu hakkındaki açıklamasını ve KKTC makamlarının haklı tepkisini tümüyle destekliyoruz.”) başlamalarına rağmen...

Olayları izleyenlerin kafası iyice karışmaya başladı...

İlk günlerde, bir taraf, “aferin askerlerimize, BM'ye haddini bildirdik!” derken, diğer bir taraf, “yapmayın, etmeyin, bizi dünyaya rezil ettiniz. Bu işler diplomasi ile çözülür!” demeye başlamış, üçüncü bir grup ise, “sizin hakkınızdan BM ve ABD gelir, size öyle bir tokat atacaklar ki, göreceksiniz BM üzerine şiro sürmek nasıl olurmuş!” diyerek KKTC'nin ve dolayısıyla da T.C.'nin cezalandırılmasını “dört gözle” beklemeye koyulmuştu. Bu üçüncü grup genel olarak T.C.'yi işgalci olarak görenlerden oluşur.

İşte bu grup, BMGK'nin açıklamasında Türkiye'yi alenen suçlamaktan kaçınmasına ve dolayısıyla KKTC yetkililerini sorumlu tutmasına anlam veremiyorlar. BMGK üyesi ülkelerin yanlış bilgilendirilmiş olabileceklerinden bahsediyorlar. Hatta Pile olay-

larının, dünyanın dikkatini Kıbrıs sorununa çekmek ve görüşmeler yoluyla çözmek için düzenlendiğini bile düşünenler var...

Neler döndüğünü, neler tezgâhlanmaya çalışıldığını tam olarak ve tüm ayrıntılarıyla bilebilmemiz mümkün değil.

Ama bu, bizim bazı varsayımlar yürütmemize, hangi güç veya güçlerin böylesi bir karışıklıktan medet umabileceğine bakarak bazı tahminler yürütmemize engel değildir.

O zaman, olay arkasında yatan ve gizlenmeye çalışılan gerçekler nelerdir?

İki tanesini yazımızın başında ele almıştık. Gelin diğer bazı gerçeklere daha bakalım.

Türk tarafı bir yandan, olayın geçtiği toprakların tamamıyla KKTC'ye ait olduğunu, bu nedenle de BM'nin KKTC topraklarında, yani egemenliği altındaki arazilerde yol yapım çalışmalarına müdahale ettiğini iddia etmektedir. Bu, özellikle T.C. medyasında yoğunlukla bu şekilde servis edilmiştir. Buna, sosyal demokrat çizgideki TV kanalları (Halk TV ve TELE 1) da dâhildir.

Diğer taraftan, yapılmasına başlanan yolun toplam 11 küsur km olduğunu, bunun 7 küsur km'sinin KKTC topraklarında, yaklaşık 4 km'sinin de ara bölgede olduğunu itiraf etmelerine rağmen, BM'nin bu dört km'lik bölümde de söz sahibi olmayacağını, çünkü ara bölge diye bilinen bölgeyi BM'ye kendilerinin verdiğini bile söylemektedirler.

Bu tür yaklaşımların genellikle iç kamuoyuna, yani kendi türbinlerine oynandığında sergilendiğini biliyoruz. Böylesi durumlarda hamaset objektivenin yerini alır, kurtlar kuzu postuna bürünür...

İlk başlarda BM'nin KKTC egemenliğini ihlal ettiğine inandırılanlar, BMGK tarafından tersi iddia edildiğinde, bu kez de, ihlali yapanın T.C. değil, KKTC makamları olduğuna inandırılmaya çalışılır. Aslında BMGK'nin bu tavrı, yaşananlardan T.C.'yi

değil de KKTC makamlarını sorumlu tuttuğunu açıklamaması, dolaylı olarak KKTC'nin egemen bir devlet olduğu, kendi kararlarını kendinin aldığına kapı açar. Yani, T.C.'nin Kıbrıs'ta uyguladığı sömürgeleştirme politikalarının en azından GK üyesi devletler tarafından dolaylı bir onayı anlamına gelir.

Tamam, perde arkasında gerçekleşen diplomatik pazarlıkları inkâr edecek değişim, GK'nin Britanya tarafından toplantıya çağrıldığı, hatta bildiri taslağının da büyük ihtimalle Britanya tarafından kaleme alındığını tahmin edebiliyorum. Bu taslağı, ilk anda Rusya'nın veto etme durumunun ortaya çıktığı haberleri de yayılmıştı. Ama bu arada ne yaşandıysa beşi de böylesi bir açıklamanın altına imzalarını koymaya razı oldular.

Böylelikle, bir yandan BM'nin "prestijini" koruyacak, ama diğer yandan da T.C.'nin aklanmasını sağlayacak bir formül bulundu; tüm yükü KKTC makamlarının sırtına yüklemek.

Nitekim hiçbir KKTC yetkilisi (Cumhurbaşkanı, Başbakanı veya Dışişleri Bakanı) çıkıp da, "Yok yahu, biz bu işi Ankara'nın talimatlarıyla yaptık." demediğine göre, bu "yerli" makamların Ankara'dan bağımsız olduğu da kanıtlanmış oluyor. Yersen...

Tamam da, bizler çok iyi biliyoruz ki, bu doğru değildir. KKTC, T.C.'nin tam kontrolünde bir devlet örgütlenmesidir. KKTC'de meydana gelen her bir önemli gelişme (KKTC'nin ilanı, Maraş açılımı vs...) Ankara'nın önceden verilmiş talimatları ve hem lojistik hem de ekonomik ve siyasal katkılarıyla gerçekleştirilmektedir.

O zaman, T.C.'nin Pile provakasyonundan umduğu nedir?

T.C. ekonomik olarak tarihinin en kötü, en sıkışık dönemlerinden birini yaşamaktadır; TL tarihinin en çok değer kaybettiği bir süreçten geçmektedir. Aynı şekilde döviz rezervlerini tüketmiş, "1 cente muhtaç"

hâle gelmiştir. Arap devletlerinden resmen borç dilenir durumdadır.

Bilindiği gibi siyasal güç ekonomik güç ile orantılıdır. Bozulan ekonomik yapı siyasal gücün de erozyona uğramasını kaçınılmaz kılar. Uluslararası prestijiniz düşer, her konuda sıkıştırılmaya başlarsınız, herkes sizden bışeyler koparmaya çalışır. Kapitalist dünya böyle bir dünyadır; düşenin dostu olmaz.

Bu durumda Ankara, yavaş yavaş görüşme masasının tekrardan kurulma çabalarının farkındadır. Güçlü olduğu koşullarda elinin tersiyle kenara ittiği tavizlerin tekrar karşısına çıkarılacağına gayet farkındadır. Açıkcası Türkiye bu koşullarda görüşme masasına oturmak istemiyor, görüşme zeminini "havaya uçurmaya" çalışıyor. Provokasyon ve oldu bittilerle görüşme zeminini ortadan kaldırmaya, olmazsa masaya taviz olarak sunacağı yeni "ganimetlerle" oturmayı planlıyor. Böylelikle, hem güney, hem de dünya bu yeni ganimetleri geri alma gayretinden, ya eskileri de isteme gücünü bulamayacak, ya da istese bile T.C.'ye, "yeter ulan, canımızı da mı alacaksınız?" deyip mağduru oynama fırsatını verecekler.

(*) Türk tarafı derken ben Ankara'nın belirleyici olduğu ama Ankara ile bütünleşen KKTC burjuvalarını da kapsayan bir olguya vurgu yapmaya çalışıyorum.

Bir "entegrasyon sürecinden" bahsediliyor ya, işte bu süreç öncelikle büyük sermayedarlar ve aynı zamanda da burjuva politikacılar (soldan sağdan) tarafından gerçekleştirilmiştir. KKTC sermayedarları ve burjuva siyasetçileri "kasabın kanlı bıçağını yalar" duruma gelmişlerdir.

<https://gazeddakibris.com/insani-amaclarla-ulasilmaya-calisilan-hayvani-sonuclar-mustafanonur/>

ANTİ EMPERYALİST – ANTİ FAŞİST BİRLEŞİK CEPHE KURULDU

Anti Emperyalist – Anti Faşist BİRLEŞİK CEPHE 1. (Kuruluş) Kongresi 4 – 6 Eylül 2023 tarihleri arasında Almanya’da gerçekleştirildi. Kuruluş Kongresi’ne çeşitli ülkelerden/bölgelerden parti/örgüt ve organizasyonlardan 70 delege ve gözlemci olarak da yaklaşık 150 kişi katıldı.

Partimiz Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) de Kuruluş Kongresi’ne katıldı.

Kongreyi örgütleyen İstişare Komitesi Kuruluş Kongresi’ne 18 ülkeden 30 delegenin katılımının Alman devletinin “komünistlerin eylemi” “gerekçesiyle” (!!!) engellendiği bilgisini verdi. Alman devletin bu antidemokratik tutumu Kongre tarafından kınandı.

Birleşik Cephe’nin Kuruluş Kongresi’nde öne çıkan kimi noktalar

Kongre öncesinde elimize geçen iki temel belge hakkında değişiklik önerilerimizi zamanında yazılı olarak Danışma Komitesi’ne gönderilmişti. Üzerinde çalışıp değişiklik önerilerimizi ilettiğimiz bu iki belge şunlardır:

— Faşizme, Savaşa ve Çevre Katliamına Karşı Enternasyonal Anti Emperyalist Birleşik Cephe

— Birleşik Cephe Tüzüğü

Kongre gidişatı, gündemi ve iç tüzüğü kabul edildikten sonra MLPD adına Stefan Engel 35 dakikalık bir konuşma yaptı. Bu konuşma içerisinde özelde emperyalist/kapitalist dünyada 90’lı yıllardan beri niteksel değişiklikler olduğunu, sömürge ve yarı sömürgelerin ve emperyalizme bağımlı ülkelerin durumlarında değişiklikler olduğunu; yeni bir dizi emperyalist ülkenin ortaya çıktığını anlattı. Yeni emperyalist ülkeler içerisinde Türkiye’yi de saydı. Bu 35 dakikalık konuşma karşısında konuşmacılara 3’er dakikalık konuşma süresi tanındı. Delegemiz bu 3 dakikalık konuşma süresinde MLPD’nin görüşlerine karşı temel görüşlerimizi anlatmaya çalıştı.

Kongre boyunca da ideolojik-siyasi çelişmeler esasta bir yanda MLPD'nin yanlış pozisyonunu savunanlar ile buna karşı kendi ülkelerini emperyalist-kapitalist görmeyen az sayıda delegasyon arasında oldu. Biz maalesef azınlıkta kaldık. İdeolojik-siyasi tartışmalar bağlamında ise esas olarak yalnızdık. Fakat buna rağmen her noktada görüşlerimizi açık ve net bir şekilde ortaya koyduk.

Birleşik Cephe'nin kuruluş belgesi/çağrısı hakkında

11 örgütten bu belgeye değişiklik önerileri geldiği açıklandıktan sonra, bunların hepsinin bir belgede toplandığı şekli tartışmaya ve oylamaya sunuldu. Bu belgenin daha önceden bütün örgütlere gönderildiği anlatıldı. Fakat olgu şuydu: Bu belge önceden bizim elimize geçmemişti! Bunu dile getirdik. Gönderdiklerini söyleyerek itirazımızı kabul etmediler. Geriye bir tek olanak kalıyordu; hemen yazılı olarak temel itiraz noktalarımızı Hazırlık Komitesi'ne vermek... Bunu zamanında yaptık. Bizim itiraz noktalarımız üzerine bir lehte bir aleyhte konuşma ertesinde oylama yapıldı.

En önemli nokta kuruluş çağrısına MLPD tarafından eklenen ABD emperyalizminin **"süper güç"** olduğu tespitiydi.

"Süper güç" kavramının revizyonist Üç Dünya Teorisinin temel taşlarından biri olduğu, bununla ABD emperyalizmine karşı başka emperyalist güçlere dayanılabileceği anlayışına açık kapı bırakıldığı, anti emperyalist mücadelenin her türden emperyalizme karşı mücadele ile olabileceği ortaya kondu. Maalesef oylamada "süper güç"ü çıkarma talebimiz çoğunluk oylarıyla reddedildi.

Diğer bir önemli nokta Türkiye'nin emperyalist olduğu düşüncesine karşı itirazımız idi. Bu konuda ama yalnız değildik.

Arada değerlendirme farklılıkları olmasına karşın, MLKP ve ayrıca ATİK adına konuşan delegeler de Türkiye'nin emperyalist ülke kategorisinde ele alınmasına karşı çıktılar. Biz, Türkiye'nin "yarı feodal, yarı-sömürge" olarak değerlendirilmesini de kabul etmediğimizi, andaki durumda Türkiye'yi emperyalist edim ve emellere sahip "bağımlı kapitalist ülke" olarak değerlendirdiğimizi ortaya koyduk.

Kıbrıs delegesi lehte konuşarak, Türkiye'nin emperyalist olarak değerlendirilmesi gerektiği, 1974'ten beri Kıbrıs'ın bir bölümünü işgal altında tuttuğunu söyledi. Bu noktada ATİK'in ağırlığını koymasıyla MLPD delegesi bir uzlaşma önergesi getirdi. Buna göre metinde yer alan Türkiye kelimesi çıkarıldı, sorun "çözüldü" ve ama anlayış metinde kaldı.

İlk taslakta; "Dünyanın yeniden paylaşılması için emperyalist büyük güçler arasında şiddetli bir mücadele yürüyor." deniyordu. Bu görüş doğrudu. Kongrede üzerinde çalışılan taslakta ise emperyalist büyük güçler silinmiş, yerine emperyalist güçler geçirilmişti. Biz buna itiraz ettik. Emperyalist büyük güçlerin kalması gerektiğini söyledik. Buna karşı Hollanda komünist partisinin delegesi konuştu. Hollanda'nın küçük bir emperyalist ülke olmasına karşın, pastadan en büyük pay almak için diğer güçlerle rekabet içinde olduğunu anlattı.

Oylamada çoğunlukla itirazımız reddedildi.

İkinci gün

Kongre'nin ikinci gününde gündemde tüzüğün karara bağlanması ve atölye çalışmalarını vardı.

Birleşik Cephe'nin Tüzüğü hakkında

Bu konuda bizim önerimiz, tüzüğün mümkün olduğunca sadeleştirilmesi yö-

nündeydi. Bu önerimizi de taslak olarak önceden sunmuştuk. Kongreye gelen diğer öneriler temelinde yeni bir tüzük taslağı sunuldu. Bizim önerilerimiz önemli ölçüde alınmıştı. Ayrıca başka örgütlerin önerileri de vardı. Tüzük üzerine fazla tartışma olmadan oybirliği ile kabul edildi.

İkinci gün öğleden sonra atölye çalışmaları yapıldı.

Atölye çalışmalarının başlıkları şöyleydi:

- Emperyalist Savaş ve Faşizme Karşı
- Doğa Felaketlerine Karşı Duruşu
- Gençliğin Geleceği İçin
- Emperyalizm Karşısında Kadın Gücü
- Anti Emperyalist Kültür Sanat
- Sınırların Ötesinde İşçiler Birleşin

Biz bu atölyelerden “Emperyalist savaşa ve faşizme karşı” başlıklı olanına katıldık. Bu bölümde de MLPD’nin görüşleri, Türkiye’nin emperyalist bir ülke olduğu, özellikle Afrikalı delegasyonlar olmak üzere birçok delege tarafından dile getirildi. Biz de buna karşı kendi görüşlerimizi ortaya koyduk. Faşizme karşı mücadelenin anti kapitalist mücadele olarak yürütülmesi gerektiğini anlattık. Ukrayna savaşının iki tarafı haksız, emperyalistler arası bir savaş olduğunu vurguladık. “Baş düşman kendi ülkemizedir” belgisinden hareket edilmedir görüşünü ortaya koyduk.

İkinci günün akşamı kültür gecesi yapıldı.

Üçüncü gün

Tek tek atölye çalışmalarının sonuçları ortaya konuldu. Daha sonra yeni gelen bazı karar taslakları üzerine bir lehte bir aleyhte konuşma ertesinde oylandı. Daha sonra yeni Yürütme Komitesi, Eş Başkanları, Gençlik Eş Başkanları ve Mali Denetçilerinin seçimine geçildi.

Dokuz kurum temsilcisinde oluşan Koordinasyon Komitesi ile eşbaşkanlık seçimi yapıldı.

Örgütün kısa ismi belirlendi. Buna göre “UNITED FRONT /BİRLEŞİK CEPHE” örgütün kısa ismi olarak kabul edildi. Önerilen ve bugüne kadar kullanılan logonun da kullanılmasına karar verildi.

Birleşik Cephe’nin 1. (Kuruluş) Kongresi delegelerin ve tüm katılımcıların kendi dillerinde hep birlikte söyledikleri Enternasyonal Marşıyla sonlandırıldı.

***

Anti Emperyalist – Anti Faşist BİRLEŞİK CEPHE’nin kurulması emperyalizm, faşizme, emperyalist savaşa, doğa talanına... karşı mücadelenin dünya çapında ortaklaşması ve daha organize bir mücadele yürütülmesi, uluslararası dayanışmanın güçlenmesi noktalarında önemli bir adımdır.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) olarak enternasyonal alanda bu tür devrimci birliklerin kurulmasından yana olduk, destekledik, içinde yer aldık. Fakat her şeyden önce ideolojik-politik ayrılıkların belirlenmesi ve tartışma platformlarının sağlanması gerektiği noktasına ağırlık verdik. Bizim açımızdan esas mesele uluslararası komünist hareketin ideolojik-politik birliği için mücadele etmektir. Birleşik Cephe’nin 1. Kuruluş Kongresine katılmamız, çalışmalara destek sunmamız da bu anlamda değerlendirilmelidir.

Enternasyonal alanda bu tür oluşumlar ideolojik-siyasi çelişkilerin tartışılması, doğru görüşlerin taşınması, tartışılması bağlamında da önemli bir olanak sunmaktadır. Bu kongrede de çok sınırlı olan söz hakkımıza rağmen farklılıklarımızı ortaya koymaya çalıştık.

Yaşasın Anti Emperyalist – Anti Faşist BİRLEŞİK CEPHE!
Yaşasın enternasyonal dayanışma!

ÇALIŞMALARDA...

Geçtiğimiz dönemde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan çeşitli eylemlerde Bolşeviklerin hazırlayıp dağıttıkları kuşlamalardan bazılarını yayınlıyoruz.

KOMÜNİST ÖNDER
İBRAHİM KAYPAKAYA
BOLŞEVİK MÜCADELEMİZDE
YAŞIYOR!

BOLŞEVİK PARTİ

HERKESE İŞ, İŞSİZLİK VE
SAĞLIK SİGORTASI!
HERKESE SAĞLIKLI BARINMA,
KONUT HAKKI! GÜNDE 6
SAATLİK İŞGÜNÜ; HAFTADA 5
GÜNLÜK ÇALIŞMA!
TAŞERON ÇALIŞTIRMAYA SON!

BOLŞEVİK PARTİ

BÜTÜN EZİLENLERİN
KURTULUŞU İŞÇİ SINIFI
ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMDE;
DEMOKRATİK HALK
İKTİDARINDA,
SOSYALİZMDE!
YAŞASIN DEVRİM VE
SOSYALİZM!
BOLŞEVİK PARTİ

DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK,
DAYANIŞMA, MÜCADELE
GÜNÜ: YAŞASIN 1 MAYIS!
BIJİ YEK GULAN!
EMPERYALİST, KAPİTALİST
BARBARLIĞA KARŞI TEK
KURTULUŞ YOLU DEVRİM VE
SOSYALİZM İÇİN
MÜCADELEYE!
BOLŞEVİK PARTİ

KADIN CİNAYETLERİNE
SON!
KAHROLSUN ERKEK
EGEMENLİĞİ!
ERKEK EGEMEN KAPİTALİST
DÜZENİ YIKMAK İÇİN
ÖRGÜTLENMEYE,
MÜCADELEYE!
BOLŞEVİK PARTİ

TÜM YABANCI
EMPERYALİST VE
KAPİTALİST DEVLETLER,
ORTADOĞUDAN ÇEKİLİN!
İŞGALCI FAŞİST TC DEVLETİ,
ROJAVA, EFRİN; GÜNEY-
KÜRDİSTAN'DAN ÇEKİL!

BOLŞEVİK PARTİ

KÜRT ULUSUNA AYRI
DEVLET KURMA HAKKI!
TÜM MİLLİYETLERE TAM
HAK EŞİTLİĞİ!
ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN
İŞÇİLER, EMEKÇİLER, TÜM
EZİLENLER; BİRLEŞİNİZ!

BOLŞEVİK PARTİ

Yaşasın
Anti Emperyalist – Anti Faşist
BİRLEŞİK CEPHE!

BOLŞEVİK
PARTİZAN